Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Συνιστώμενον ὑπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθεῖς παρέχον εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσία καὶ ὑπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ χρησιμώτατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΥΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ

Ἐσωτερικοῦ		Ἐξωτερικοῦ	
Ἐτησία	δρ. 8.—	Ἐτησία . .	φρ. χρ. 10.—
Ἑξάμηνος . . .	» 4,50	Ἑξάμηνος . .	» » 5,50
Τρίμηνος . . .	» 2,50	Τρίμηνος . .	» » 3.—

Αἱ συνδρομαὶ ἀρχονται τὴν 1ην ἑκάστου μηνός.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ

ΙΔΡΥΘΗ ΤΩ' 1879

ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ ΚΑΙ ΕΚΔΟΤΗΣ

ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

ΤΙΜΗ ΕΚΑΣΤΟΥ ΦΥΛΛΟΥ Λ. 20

Διὰ τῶν Πρακτόρων Ἐσωτερ. λ. 15. Ἐξωτερ. λ.20.

Φύλλα προηγουμένων ἐτῶν, Α' καὶ Β' περιόδου τιμῶνται ἕκαστον λεπ. 25

ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ

Ὁδὸς Εὐριπίδου ἀρ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον.

Περίοδος Β'. — Τόμος 24ος — *Ἐν Ἀθήναις, 16 Σεπτεμβρίου 1917* — *Ἔτος 39ον. — Ἀριθ. 42*

Η ΜΥΣΤΗΡΙΩΔΗΣ ΝΗΣΟΣ

[Μυθιστόρημα ὑπὸ ΙΟΥΛΙΟΥ ΒΕΡΝ]

ΜΕΡΟΣ ΔΕΥΤΕΡΟΝ

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ε'. (Συνέχεια)

Δύσκολο ἦταν να παραδεχθοῦν, ὅτι ἄνθρωπος μπορεῖ να πέρασε προτήτερα ἀπὸ ἐκεῖ καὶ ὅμως ὁ Τὸπ ἐπηγαινοήρχετο, ὄχι σαν σκύλος ποῦ ψάχνει να βρῆ κάτι τι, ἀλλὰ σαν σκύλος ποῦ τὸ βρῆκε καὶ θέλει να τὸ δείξη στὸν κύριό του...

Ὕστερ' ἀπὸ πέντε λεπτά, ὁ Τὸπ ἐσταμάτησε. Οἱ ἀποίκοι εἶχαν φθάσῃ σὲ μια μικρὴ πλατεῖα, τριγυρισμένη ἀπὸ θεώματα δένδρα. Ἐκύτταξαν γύρω τους, ἄλλα δὲν εἶδαν τίποτα, οὔτε κάτω ἀπὸ τοὺς θόλους, οὔτε ἀνάμεσα στοὺς κορμούς.

— Μα τί εἶνε, Τὸπ; ρώτησε ὁ Κύρος Σμίθ.

Ὁ Τὸπ ἐγαύγισε δυνατώτερα, πηδῶν στὴ ρίζα ἑνὸς πανύψηλου πεύκου.

Ἄξαφνα ὁ Πέγκροφ ἐφώναξε:

— Ὡραῖα! θαυμάσια! λαμπρά!

— Τ' εἶνε πάλι; ρώτησε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Δὲν γυρεύαμε ἕνα ἴχνος, ἕνα συντρίμμι, ἕνα τεκμήριο, στὴν ξηρὰ ἢ στὴ θάλασσα;

— Ἔ, καί;

— Τὸ βρίσκουμε τώρα ἐτὸν ἀέρα!

Κ' ὁ ναύτης τοὺς ἔδειξε ἕνα μεγάλο, πελώριο πανί ὑπόλευκο, σκαλωμένο στὴν κορφὴ τοῦ πεύκου. Ἕνα κομμάτι αὐτοῦ τοῦ πανιοῦ, ποὺ εἶχε πέσει χάμω, τὸ σήκωσε ὁ Τὸπ καὶ τοὺς τὸ πῆγε.

— Μ' αὐτὸ δὲν εἶνε ἀπὸ ναυάγιο! ἐφώναξε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ.

— Μὲ συγχωρῆτε!... ἀποκρίθηκε ὁ Πέγκροφ.

— Πῶς;... μήπως εἶνε;...

— Ναί!... εἶνε τὸ λείψανο τοῦ ἀεροπλοίου μας, τοῦ μπαλονιοῦ μας, ποῦ ἤρθε κ' ἔπεσε στὴν κορφὴ αὐτοῦ τοῦ δένδρου!

Ὁ Πέγκροφ δὲν ἔκανε λάθος. Κ' ἀφοῦ ἐβροντοφώνησε μερικὰ «κούρρά!» κατὰ τὴ συνήθειά του, ἐπρόσθεσε χαρούμενος:

— Νὰ ὡραῖο πανί! Νὰ μὲ τί θὰ κάνουμε τὰσπρόρρουχά μας γιὰ χρόνια! Νὰ τὰ πουκάμισά μας καὶ τὰ μαντήλια μας!... Πῶς σᾶς φαίνεται, κύριε Σπίλετ, ἕνα ψησί, ποὺ τὰ δένδρα του κάνουν μαντήλια καὶ πουκάμισα, ἀ νὰ λέγαμε σῦκα κι' ἀχλάδια;

Ἦταν πραγματικῶς μεγάλο εὐτύχημα, γιὰ τοὺς ἀποίκους τῆς Λίγκολν. Ἀφοῦ ἔκαμε τὸν τελευταῖο του πῆδο στὸν ἀέρα, τὸ ἀερόστατο ξανάπεσε στὸ νησί, ἐκεῖ ὅπου τὸ ξανάβρισκαν ὕστερ' ἀπὸ ἑπτὰ μῆνες. Καὶ τώρα θὰ τὤκαναν ὅ,τι ἤθελαν: ἢ θὰ τἄφιναν ἔτσι, γιὰ νὰ ἐπιχειρήσουν κάμμια μέρα καινούργια ἀπόδρασι διὰ τοῦ ἀέρος, ἢ θὰ ἐχρησιμοποιοῦσαν γιὰ ροῦχα τὸ καλὸ ἐκεῖνο ἀμερικάνικο πανί, ἀφοῦ τοῦ ἔβγαζαν τὸ βερνίκι. Ἔπρεπε ὅμως πρῶτα - πρῶτα νὰ τὸ ξεσκαλώσουν ἀπὸ τὸ δένδρο τοῦ καὶ νὰ τὸ φυλάξουν σὲ ἀσφαλέστερο μέρος. Δὲν ἦταν καὶ τόσο εὔκολο. Ὁ Νάβ, ὁ Χάμπερτ κι' ὁ Πέγκροφ ἀνέβηκαν στὸ ψηλὸ πεῦκο κ' εἶδαν κ' ἔπαθαν ὡς ποῦ νὰ ξεμπερδέψουν ἀπὸ τοὺς κλώνους τὸ πελώριο ξεφουσκωμένο ἀερόστατο.

Ἡ ἐργασία αὐτὴ βάσταξε σχεδὸν δυὸ ὧρες(*). Ὄχι μόνο τὸ πάνινο περικάλυμμα, ἀλλὰ καὶ τὸ δίκτυ,—θηλαδὴ ἕνας μεγάλος σωρὸς ἀπὸ σχοινιὰ καὶ σπάγγους, — καὶ τὸ στεφάνι, κ' ἡ ἄγκυρα ἀκόμη τοῦ ἀεροστάτου, κατεβάσθηκαν ἀπὸ κεῖ-πάνω. Τὸ περικάλυμμα, ἐκτὸς ἀπὸ τὸ σχίσιμο ἐκεῖνο, εὑρίσκετο σὲ καλὴ κατάστασι καὶ μόνο τὸ πα-

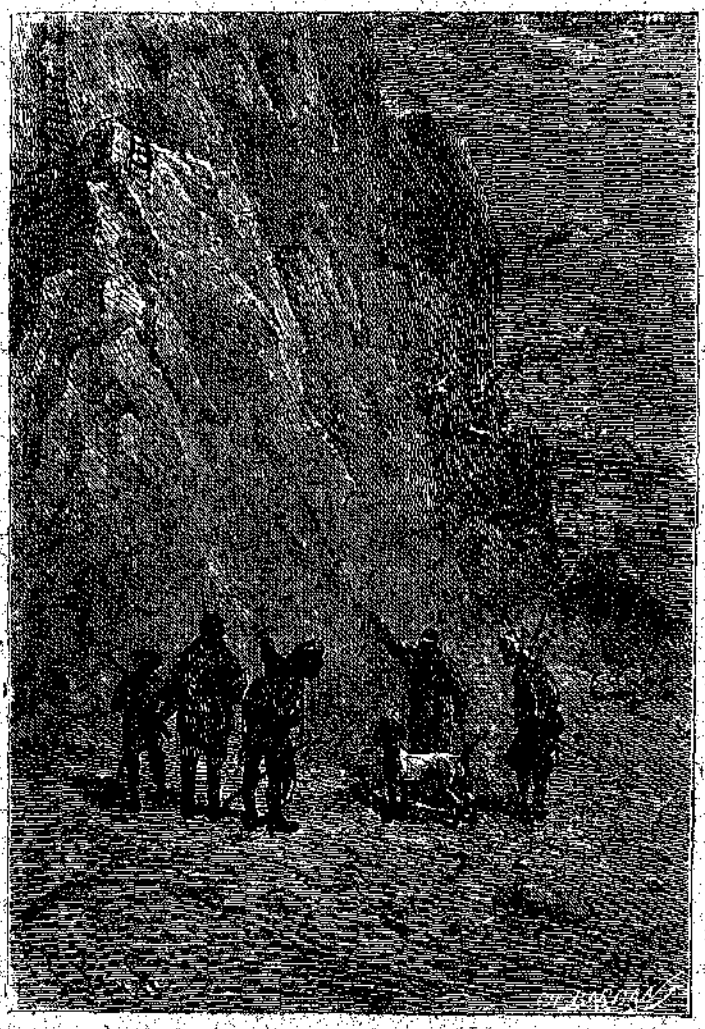

«Ὁ Τὸπ ἐγαύγισε μὲ θυμό...» (Σελ. 334, στ. γ'.)

(*) Ἴδε εἰκόνα προηγ. φύλλου. σελ. 325.

ραρτημα, ποῦ εἶχε ἀπὸ κάτω, ἦταν κουρελιασμένο.

Ὁλόκληρη περιουσία τοὺς ἔπεφτε ἐτσί ἀπὸ τὸν οὐρανό.

— Ἂς εἶνε ὅμως, κύριε Σμίθ, εἶπε ὁ Πέγκροφ· ἂν ἀποφασίσωμε ποτὲ νὰ φύγωμε ἀπὸ τὸ νησί, δὲν θὰ τὸ κάμωμε βέβαια μὲ μπαλλόνι. Δὲν εἶν' ἔτσι; Τὰ κάραβια τοῦ ἀέρος δὲν πᾶνε ποτὲ ἐκεῖ ποῦ θέλεις κι' αὐτὸ ἐμεῖς τὸ ξέρουμε τώρα καλά... Ἀκοῦστε με καὶ μένα τὸ καλλίτερο εἶνε νὰ κατασκευάσωμε ἕνα γερὸ καραβι, καμμια εἰκοσαρια τόννων· καὶ νὰ τοῦ πόψουμε ἀπ' αὐτὸ τὸ ὕφασμα μιὰ μετζάνα κι' ἕνα φλόκο. Μὲ ὅ,τι μείνει, ἂς ντυθοῦμε.

— Θὰ ἰδοῦμε, Πέγκροφ, ἀποκρίθηκε ὁ Κύρος Σμίθ, θὰ ἰδοῦμε.

— Γιὰ τὴν ὥρα, ἂς σιγουράρουμε αὐτὰ τὰ πράγματα, εἶπε ὁ Νάβ.

Ἀλήθεια, οὔτε ἰδέα νὰ κουβαληθῆ τώρα στὸ Γρανίτινο Παλάτι ὅλος ἐκεῖνος ὁ ὄγκος τῶν πανιῶν καὶ τῶν σχοινιῶν, ἕνα βάρος σημαντικό. Ὡς ποῦ νὰ βροῦν ὅμως τρόπο μεταφορᾶς, ἔπρεπε νὰ τὰ ἐξασφαλίσουν κάπου. Μὲ πολὺν κόπο, ὅλοι μαζί, κατάφεραν νὰ τὰ κουβαλήσουν ὡς τὴν ἀκρογιαλιά, ὅπου βρῆκαν ἐν ἀρκετὰ μεγάλο κοίλωμα βράχου, μια σπηλιά, τοποθετημένη οὔτω πῶς, ὥστε οὔτε ἡ βροχή, οὔτε ὁ ἄνεμος, οὔτε ἡ θάλασσα μποροῦσαν νὰ τὴν προσβάλουν.

— Μᾶς χρειάζουνταν ντουλάπι· ὁρίστε καὶ ντουλάπι! εἶπε ὁ Πέγκροφ. Ἐπειδὴ ὅμως δὲν κλειδώνει, καλὸ θάταν νὰ φράξουμε τὴν τρύπα του, ὄχι βέβαια γιὰ κλέφτες μὲ δυὸ πόδια, ἀλλὰ γιὰ κλέφτες μὲ τέσσαρα.

Ὡς τῆς ἕξη τὸ βράδυ, ὅλ' αὐτὰ εἶχαν γίνη· καὶ, ἀφοῦ ἐβάπτισαν τὸ φυσικὸ ἐκεῖνο λιμανάκι, μὲ τὸ δίκηρο τους, «Πόρτο-Μπαλλόνι», (Λιμένα τοῦ Ἀεροστάτου), ἐξεκίνησαν πάλι γιὰ τὸ Ἀητονύχι. Ὁ Πέγκροφ κι' ὁ μηχανικὸς συνομιλοῦσαν γιὰ διάφορα σχέδια, ποῦ ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθοῦν σύντομα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα γιὰ τὸ γεφῦρι, ποῦ θὰ ἕνωνε τῆς δυὸ ὄχθες τῆς Εὐχαριστίας καὶ θὰποκαθιστοῦσε εὔκολη συγκοινωνία μὲ τὰ μισημβρινὰ τοῦ νησιοῦ. Ἔπειτα γιὰ τὸ κουβάλημα τοῦ ἀεροστάτου μὲ κάρρο, γιατὶ ἡ πιρόγα δὲν μποροῦσε νὰ τὸ μεταφέρη. Ἔπειτα γιὰ τὰ καΐκι ποῦ θὰ κατασκεύαζαν καὶ θὰ τὸ ἀφράτωναν, ὥστε νὰ μποροῦν νὰ κάνουν τὸ γῦρο τοῦ νησιοῦ, κτλ.

Ἐνύκτωνε κι' ὁ οὐρανὸς εἶχε πιὰ σκοτεινιάσῃ, ὅταν οἱ ἄποικοι ἔφθασαν στὸ ἀκρωτῆρι τοῦ Ναυαγίου, στὸ ἴδιο μέρος, ὅπου εἶχαν βρῆ τὸ πολύτιμο κιβώτιο. Ἀλλ' οὔτε ἐκεῖ δὲν εἶδαν τὸ παραμικρὸ τεκμήριο κι' ἀναγκάσθηκαν νὰ παραδεχθοῦν τὰ συμπεράσματα ποῦ εἶχε διατυπώσῃ προτήτερα ὁ Κύρος Σμίθ.

Ἀπὸ τὸ ἀκρωτῆρι τοῦ Ναυαγίου ἕως τὸ Γρανίτινο Παλάτι, ἦταν ἀκόμη τέσσαρα μίλια καὶ τὰ ἄκαμαν γλήγορα. Ἀλλὰ τὰ μεσάνυκτα ἦταν περασμένα ὅταν οἱ ἄποικοι, ἀφοῦ ἀκολούθησαν τὴν ἀκρογιαλιὰ ἕως τὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας, ἔρθασαν στὸν πρῶτον ἀγκῶνα τοῦ ποταμοῦ.

Ἐκεῖ ἡ κοίτη του εἶχε πλάτος εἰκοσιτέσσερα πόδια κ' ἦταν κάπως δύσκολο νὰ τὴν περάσουν· ὁ Πέγκροφ ὅμως εἶχεν ἀναλάβῃ νὰ νικήσῃ αὐτὴ τὴ δυσκολία κ' ἐτοιμάζετο τώρα νὰ τὸ κάμῃ.

Πρέπει νὰ ὁμολογήσουμε, ὅτι οἱ ἄποικοι ἦταν κατακουρασμένοι. Περπατοῦσαν πολλὴ ὥρα κ' ἡ ἀνεύρεσις τοῦ ἀεροστάτου δὲν τοὺς ξεκούρασε βέβαια χέρια καὶ πόδια. Ἐβιάζοντο λοιπὸν νὰ γυρίσουν στὸ Γρανίτινο Παλάτι, γιὰ νὰ δειπνήσουν καὶ νὰ κοιμηθοῦν· καί, ἅμα κατασκευάζετο ἡ πρόχειρη γέφυρα, 'ς ἕνα τέταρτο θὰ εὑρίσκοντο στὸ σπίτι.

Ὁ Πέγκροφ λοιπὸν βάλθηκε νὰ φτειάσῃ ἀπὸ κορμοὺς ἕνα εἶδος πλωτοῦ γεφυριοῦ ἢ μᾶλλον σχεδίας. Στὴ σκοτεινὴ νύχτα, ὁ Νάβ κι' αὐτός, ὠπλισμένοι μὲ τσεκούρια, εἶχαν διαλέξῃ δυὸ δένδρα τῆς ὄχθης κι' ἄρχισαν νὰ τὰ πελεκοῦν στὴ βάσι τους.

Ὁ Γεδεὼν Σπίλετ κι' ὁ Κύρος Σμίθ, καθισμένοι ἐκεῖ κοντά, ἐπερίμεναν νὰ ἔλθῃ ἡ ὥρα γιὰ νὰ τοὺς βοηθήσουν, ἐνῶ ὁ Χάρμπερτ τριγύριζε, χωρὶς νὰπρομακρύνεται πολύ.

Ἄξαφνα, ὁ μικρὸς γύρισε κοντὰ στοὺς ἄλλους καί, δείχνων τὸ ποτάμι, φώναξε:

— Τ' εἶνε 'κεῖνο ποῦ πλέει ἐκεῖ;

Ὁ Πέγκροφ ἐκύτταξε μὲ προσοχὴ καί, στὰ σκοτεινά, διέκρινε ἕνα πρᾶγμα ποῦ ἔτρεχε στὸ νερό.

— Βάρκα! ἐφώναξε.

Ἐπλησίασαν ὅλοι καί, μὲ μεγάλη τους ἔκπληξι, εἶδαν μιὰ βάρκα, ποῦ ἀκολουθοῦσε τὸ ρεῦμα τῆς Εὐχαριστίας.

— Ἔ! ἀπὸ τὴ βάρκα! ἐφώναξε ὁ ναύτης, ἀπὸ ἐπαγγελματικὴ συνήθεια, χωρὶς νὰ συλλογισθῆ τὴ στιγμὴ ἐκείνη, ὅτι φρονιμώτερο θάταν νὰ σιωποῦσε.

Καμμια ἀπάντησις! Ἡ βάρκα ἐξακολουθοῦσε νὰ τρέχῃ, ὅταν ἄξαφνα ὁ ναύτης ἐφώναξε.

— Διάβολε! εἶνε ἡ πιρόγα μας! Ἔσπασε τὸ σχοινί της καὶ τὴν πῆρε τὸ ρεῦμα. Μὰ τὴν ἀλήθεια, φθάνει στὴν ὥρα της!

— Ἡ πιρόγα μας;... ψιθύρισε ὁ μηχανικός.

Ὁ Πέγκροφ εἶχε δίκηο. Ἤτανε ἡ πιρόγα ποῦ γύριζε μονάχη ἀπὸ τῆς πηγὲς τῆς Εὐχαριστίας! Ἔπρεπε λοιπὸν νὰ τὴν κρατήσουν, καθὼς θὰ περνοῦσε, πρὶν παρασυρθῆ ἀπὸ τὸ γόργο ρεῦμα τοῦ ποταμοῦ μακρυὰ στὴ θάλασσα. Ὁ ναύτης κι' ὁ Νάβ τὰ κατάφεραν μὲ δυὸ μακρυὰ κοντάρια. Ἡ πιρόγα τραβήχθηκε στὴ ὄχθη. Πρῶτος μπῆκε μέσα ὁ μηχανικός, ἔπιασε τὸ σχοινὶ καὶ βεβαιώθηκε ἀπὸ τὴν ἀρχή, ὅτι πραγματικῶς τὸ σχοινὶ αὐτὸ εἶχε τριφθῆ στοὺς βράχους κ' εἶχε κοπῆ.

— Νὰ κι' ἄλλο παράξενο! ψιθύρισε ὁ Γεδεὼν Σπέλετ στ' αὐτὶ τοῦ μηχανικοῦ.

Ὁ κ. Σμίθ ἐκούνησε τὸ κεφάλι του σκεπτικός.

— Ἀλλὰ παράξενο ἢ ὄχι, ἦταν εὐνοϊκό. Μπῆκαν κι' οἱ ἄλλοι στὴν πιρόγα, χωρὶς νὰ ἔχουν αὐτοὶ καμμιὰ ἀμφιβολία, ὅτι τὸ σχοινὶ εἶχε τριφθῆ στοὺς βράχους. Ἀλλὰ τὸ παράδοξότερο ἦταν, ὅτι ἡ πιρόγα εἶχε φθάσει τὴν στιγμὴ ποῦ εὑρίσκοντο ἐκεῖ οἱ ἄποικοι γιὰ νὰ τὴν πιάσουν· ἕνα τέταρτο τῆς ὥρας ἀργότερα, θὰ ἐχάνετο στὴ θάλασσα.

Ἂν ἦταν στὸν καιρὸ τῶν παραμυθιῶν, θὰ ἔλεγαν, ἀπ' αὐτὸ τὸ περιστατικό, ὅτι στὸ νησὶ ἐκεῖνο εὑρίσκετο κάποιο δυνατὸ πνεῦμα, ποῦ μετεχειρίζετο τὴ δύναμί του γιὰ νὰ βοηθῆ τοὺς ναυαγούς!

Ἔφθασαν γρήγορα στὸ στόμιο τῆς Εὐχαριστίας. Ἡ πιρόγα τραβήχθηκε ἔξω, ὡς τὰ Καμίνια, κι' ἀφοῦ τὴν ἐξασφάλισαν ἐκεῖ, οἱ ἄποικοι ξεκίνησαν γιὰ τὴν σκάλα τοῦ Γρανίτινου Παλατιοῦ.

Ἀλλὰ τὴν στιγμὴ ἐκείνη, ὁ Τὸπ ἐγαύγισε μὲ θυμὸ καὶ ὁ Νάβ, ποῦ ζητοῦσε τὸ πρῶτο σκαλοπάτι, ἔβγαλε μιὰ φωνή.

Δὲν ὑπῆρχε πιὰ σκάλα!

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'.

Ἡ φωνὲς τοῦ Πέγκροφ.— Μιὰ νύχτα στὰ Καμίνια.—Τὸ βέλος τοῦ Χάρμπερτ.—Ἕνα σχέδιο τοῦ Κύρου Σμίθ. — Ἀπρόσπατη λύσις.— Τί εἶχε συμβῆ στὸ Γρανίτινο Παλάτι.— Πῶς οἱ ἄποικοι ἀποκτοῦν ἕναν ὑπηρέτη.

Ὁ Κύρος Σμὶθ εἶχε σταθῆ, χωρὶς νὰ πῆ λέξι. Οἱ σύντροφοί του προσπαθοῦσαν νὰ διακρίνουν στὰ σκοτεινά, ἂν ὁ ἀέρας εἶχε μεταθέσει τὴ σκάλα 'ς ἄλλο μέρος τοῦ τοίχου ἢ ἂν τὴν εἶχε ρίξῃ χάμω. Τώρα, μιὰ θύελλα μπορεῖ καὶ νὰ τὴν εἶχε σηκώσῃ ὡς τὸ πρῶτο κεφαλόσκαλο, στὰ μισὰ τοῦ τοίχου, ἀλλ' αὐτὸ ἦταν ἀδύνατο νὰ τὸ ἰδοῦν μὲ τόσο σκοτάδι. Ὁπωσδήποτε, σκάλα δὲν ἐφαίνετο πουθενά.

— Ἄσχημ' ἀστεῖα αὐτά! ἐφώναξεν ὁ Πέγκροφ. Νὰ φτάνῃς στὸ σπίτι σου μὲ τέτοια κούρασι, καὶ νὰ μὴ βρίσκῃς τὴ σκάλα νὰ ἀναιβῆς στὴν κάμαρά σου!

— Καὶ ὅμως δὲν εἶχε ἀέρα, παρετήρησε ὁ Χάρμπερτ.

— Ἀρχίζω νὰ πιστεύω, πῶς συμβαίνουν παράξενα πράγματα στὴ νῆσο Αἴγκολν! εἶπε ὁ Πέγκροφ.

— Παράξενα; ἀποκρίθηκε ὁ Γεδεὼν Σπίλετ· καθόλου, Πέγκροφ· τίποτα φυσικώτερο. Κάποιος ἦλθε ὅσο λείπομε, κατέλαβε τὸ σπίτι μας καὶ τράβηξε ἀπάνω τὴ σκάλα.

— Κάποιος; ἐφώναξε ὁ ναύτης. Καὶ ποιός;

— Μὰ ὁ κυνηγὸς τοῦ γουρουνόπουλου βέβαια! ἀποκρίθηκε ὁ ρεπόρτερ. Δὲν

νομίζεις ὅτι τὸ σκάγι ποῦ σοῦ ἔσπασε τὸ δόντι, τὰ ἐξηγεῖ τώρα ὅλα;

— Νὰ πάρ' ἡ ὀργή! βλασφήμισε ὁ ναύτης, ποῦ ἄρχισε νὰ χάνῃ τὴν ὑπομονή. Ἂν εἶνε κανένας ἐκεῖ πάνω, θὰ τοῦ φωνάξω καὶ πρέπει νὰποκριθῆ!

Καὶ μὲ βροντερὴ φωνή, ὁ ναύτης ἔκαμε ἕνα «ἔ!» παρατεταμένο, ποῦ οἱ ἀντίλαλοι τὸ ἐπανέλαβαν δυνατά. Ἔπειτα οἱ ἄποικοι στάθηκαν νὰκούσουν. Ἀλλ' ἀπὸ τὰ ὕψη τοῦ Γρανίτινου παλατιοῦ δὲν ἔφθασε κάτω παρὰ ἕνας ἀλλόκοτος ἦχος, σὰν νὰ εἶχε γελάσῃ κάποιος. Καμμιὰ φωνὴ δὲν ἀποκρίθηκε στὸν Πέγκροφ, ποῦ ξανάρχισε τὰ «ἔ!» τοῦ δυνατώτερα.

Ἤταν κάτι σοβαρό, ποῦ μποροῦσε νὰ νηστυχήσῃ, νὰ τρομάξῃ τὸν καθένα... Ἑπτὰ μῆνες τώρα, ποῦ οἱ ἄποικοι κατοικοῦσαν στὸν νῆσο Αἴγκολν, δὲν τοὺς εἶχε συμβῆ τίποτε σοβαρώτερο.

Ἀμέσως ξέχασαν τὴν κούραστί τους καί, μαζευμένοι ἐκεῖ, κάτω ἀπὸ τὸ Γρανίτινο Παλάτι, δὲν ἤξεραν τί νὰ ποῦν, τί νὰ κάμουν, τί νὰ σκεφθοῦν, τί νὰ ὑποθέσουν. Ὁ Νὰβ ἦταν ἀπελπισμένος ποῦ δὲν μπορεῖ νὰ φθάσῃ ὡς τὴν κουζίνα του, ἀφοῦ μάλιστα ἡ προμήθειες τοῦ ταξειδιοῦ εἶχαν τελειώσῃ καὶ δὲν ὑπῆρχε τρόπος νὰ τῆς ἀνανεώσουν ἐκείνη τὴν στιγμή.

— Φίλοι μου, τοὺς εἶπε τότε ὁ Κύρος Σμίθ· δὲν μᾶς μένει ἄλλο, παρὰ νὰ περιμένουμε ὡς νὰ ξημερώσῃ καὶ τότε θὰ ἰδοῦμε τί πρέπει νὰ κάμωμε. Πᾶμε στὰ Καμίνια. Ἐκεῖ θὰ εἶμαστε ἀρκετὰ προφυλαγμένοι καί, ἂν δὲν θὰ μπορέσουμε νὰ φᾶμε, τοὐλάχιστο θὰ κοιμηθοῦμε.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΓΡ. ΞΕΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΑΘΗΝΑΪΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

Η ΕΠΑΡΚΕΙΑ ΚΑΙ ΤΟ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ

Ἀγάπησαί μου

ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ προκηρύττει σήμερα τὸν καινούργιο της Διᾳ ἀγωνισμὸ Ξεσπαθώματος καὶ μὲ θερμὰ λόγια, σᾶς προσκαλεῖ νὰ ἐργασθῆτε γιὰ τὴ διάδοσί της, αὐτὴ τὴ φορὰ δραστηριώτερα παρὰ ποτέ. Γιατὶ βρισκόμαστε σὲ πόλεμο· γιατὶ ἡ περίστασις εἶνε ἀπὸ τῆς πιὸ δύσκολες ποῦ παρουσιάζουνται στὴ ζωή· γιατὶ ὅλα τὰ πράγματα — ἀπὸ τὸ χαρτὶ ὡς τὸ μελάνι, — γίνουνται ὁλοένα σπανιώτερα καὶ τόσο ἀκριβά, ὥστε πραγματικῶς, γιὰ νὰ μπορέσῃ νὰνθέξῃ καὶ νὰ διατηρηθῆ ἡ Διάπλασις, οἱ φίλοι της ὅλοι πρέπει νὰ τὴν συνδράμουν, νὰ τὴν βοηθήσουν ὅσο μποροῦν. Τὸ Ξεσπάθωμα βέβαια εἶνε ὁ καλλίτερος τρόπος. Μοῦ φαίνεται ὅμως, ὅτι στὴν ἐξαιρετικὴ αὐτὴ περίστασι, δὲν ἀρκεῖ νὰ περιορισθῆτε 'ς ἕνα Ξεσπάθωμα κοινό, συνειθισμένο· νὰ βρῆτε δηλαδὴ μερικοὺς συνδρομητὲς ἢ ἀγοραστὲς καί... νὰ ἡσυχάσετε. Ὄχι. Εἶνε ἀνάγκη νὰ μὴν ἡσυχάσετε, ὡς ποῦ νὰ γίνῃ εἰρήνη. Οἱ πιὸ εὔποροι μάλιστα, μπορεῖτε νὰ ἐγγράφετε καὶ πτωχὰ παιδιὰ μ' ἔξοδά σας, νὰγοράζετε συχνότερα περασμένους τόμους «Διαπλάσεως» καὶ «Βιβλιοθήκης», νὰ κάνετε ὅ,τι σᾶς εἶνε δυνατό, ὅ,τι βγαίνει ἀπὸ τὸ χέρι σας, γιὰ νὰ δυναμώνετε κάθε τόσο τὸ ταμεῖο τοῦ ἀγαπητοῦ σας περιοδικοῦ.

Εἴδατε, ὅτι ἡ Διάπλασις ἀναγκάσθηκε νὰ προσθέσῃ μιὰ πεντάρα στὴν τιμὴ τοῦ φύλλου. Ἀλλὰ τὰ ἔξοδά της τώρα εἶνε τόσο φοβερά, ὥστε οὔτε μὲ τὴν αὔξησι αὐτὴ δὲν σκεπάζονται. Γιὰ νὰ σχηματίσετε μιὰ ἰδέα, σᾶς λέγω μόνο, ὅτι τὸ τυπογραφικὸ μελάνι, ἀπὸ 4—5 δραχμὲς τὸ κιλό, ἔφθασε σήμερα νὰχῃ 30! Τὸ νιτρικὸ ὀξύ, ποῦ μεταχειριζόμαστε στὴν κατασκευὴ τῶν τσιγγογραστῶν, ἀπὸ 3 δραχμὲς τὴν ὀκᾶ, ἔφθασε 25! Ὅσο γιὰ τὸ χαρτί, τὰ εἴπαμε: αὐτὸ τὸ κοινό, τὸ πρόστυχο, ποῦ τυπώνουνται τώρα τὰ φύλλα καὶ τῶν συνδρομητῶν καὶ τῶν ἀγοραστῶν, κοστίζει πέντε φορὲς περισσότερο ἀπ' ὅσο ἐκόστιζε ἄλλη φορὰ τὼραιότερο χαρτὶ τῶν συνδρομητῶν. Φαντασθῆτε λοιπὸν πόσο αὔξησε ὁ χρονιάτικος προϋπολογισμὸς τοῦ περιοδικοῦ μας καὶ πόσο μεγάλα πρέπει νὰ εἶνε τὰ ἔσοδα, γιὰ νὰντακοκρίνωνται μὲ τὰ ἔξοδα καὶ νὰχωμε ἰσοζύγιο, ποῦ χωρὶς αὐτὸ δὲν μπορεῖ νὰ διατηρηθῆ περιοδικό, ἐκτὸς ἂν ἔχῃ πίστωσι ἢ κεφάλαια. Ἀλλὰ πίστωσι, 'ς αὐτοὺς τοὺς καιρούς, δὲν κανεῖ κανεὶς καὶ ἡ Διάπλασις δὲν ἔχει, δυστυχῶς, περιουσία...

Βλέπετε λοιπόν, ὅτι τὸ καθῆκόν σας εἶνε νὰ τὴν ὑποστηρίξετε μ' ὅλη σας τὴ δύναμι. Κι' αὐτὸ τὸ καθῆκον εἶνε μεγάλο κ' ἐπιτακτικό, γιατὶ μὲ κανένα τρόπο δὲν πρέπει νὰ σταματήσῃ τὴν ἔκδοσί της ἡ Διάπλασις. Εἶνε μιὰ πνευματικὴ τροφὴ τῶν παιδιῶν· ὥστε ἡ διατήρησί της ἀποτελεῖ κι' αὐτὴ ἕνα σημαντικὸ μέρος ἀπὸ τὴν ἐπάρκεια τῆς χώρας. Ξέρετε δὲ τί θὰ πῆ ἐπάρκεια, γιὰ μιὰ χώρα ποῦ βρίσκεται σὲ πόλεμο: νίκη! Γιατὶ ὁ πόλεμος δὲν κρίνεται μόνο στὰ πεδία τῶν μαχῶν· γίνονται κι' ἄλλες μάχες, κι' ἄλλοι ἀγῶνες παραμέσα, ποῦ ὁ σκοπός τους εἶνε νὰ διατηρήσουν τῆς ἠθικὲς καὶ ὑλικὲς δυνάμεις τῆς χώρας ποῦ πολεμᾷ, γιὰ νὰνθέξῃ ὡς τὸ τέλος. Ἡ χώρα, μὲ ἄλλους λόγους, δὲν πρέπει νὰ στερηθῆ τίποτα. Οἱ κάτοικοί της πρέπει νὰχουν νὰ τρῶνε, νὰ ντύνουνται, νὰ διαβάζουν, νὰ ζοῦν σχεδὸν ὅπως πάντα. Κάθε πολίτης πρέπει νὰ συνεισφέρῃ στὸν ἀγῶνα αὐτὸν γιὰ τὴν ἐπάρκεια τῆς πατρίδος του. Εἶνε κι' αὐτὸς σὰν ἕνας στρατιώτης, ποῦ πολεμᾷ 'ς ἄλλο πεδίο μάχης, ἀλλὰ γιὰ τὸν ἴδιο σκοπό. Γι' αὐτὸ βλέπετε ὅλους τοὺς ἀνθρώπους ποῦ ἀγαποῦν τὴν πατρίδα τους καὶ θέλουν τὴ νίκη της, νὰ ἐνεργοῦν, νὰ φροντίζουν, νὰ μηχανεύωνται ἕνα σωρὸ τρόπους, γιὰ νὰ μὴ λείψῃ τὸ ψωμί, γιὰ νὰ μὴ λιγοστέψῃ τὸ φῶς, γιὰ νὰ μὴν τελειώσῃ τὸ χαρτί, γιὰ νὰ μὴ σταματήσῃ ἡ ἐργασία.

Γίνονται Σύνδεσμοι, Σύλλογοι, Ὁμάδες, Ἐπιτροπές, ποῦ συνεργάζονται μὲ τὴν Κυβέρνησι γι' αὐτὴ τὴν πολύτιμη κι' ἀναγκαιότατη Ἐπάρκεια. Κάνουν οἰκονομικὰ Συσσίτια γιὰ τοὺς πιὸ πτωχούς, μαζεύουν καὶ τοὺς μοιράζουν βοηθήματα, προπαθοῦν νὰ τοὺς βρίσκουν ἐργασία, πολεμοῦν τὴν αἰσχροκέρδεια, κάνουν ὥστε νὰ μοιράζωνται δίκαια τὰ τρόφιμα καὶ τὰ εἴδη τῆς πρώτης ἀνάγκης ποῦ ὑπάρχουν ἢ γίνονται στὸν τόπο, ἐξασφαλίζουν συγκοινωνίες κάι μέσα μεταφορᾶς, γιὰ νὰρχωνται ὅτα χρειάζονται ἀπέξω. Ὁ σκοπὸς εἶνε νὰ μὴ πεινάσῃ ὁ λαός, νὰ μὴ στενοχωρηθῆ, νὰ μὴ στερηθῆ, παρὰ τὸ πολὺ-πολὺ τὰ περιττά, νάχῃ καὶ τὴν πνευματική του ἀκόμα τροφή, καὶ τὴν ψυχαγωγία του. Εἴδατε τί ἔγεινε μὲ τὸ χαρτί, τὸ πολύτιμο αὐτὸ ὑλικὸ τῆς πνευματικῆς τροφῆς: Ἡ Κυβέρνησις ἔκαμε νόμο προστατευτικό, ἐπέβαλλε τὸ δεκάλεπτο καὶ τὸ δεκαπεντάλεπτο, γιὰ νὰ μὴν λείψουν οὔτε ἡ ἐφημερίδες καὶ τὰ περιοδικά, ποῦ ἀλλοιώτικα ἐκινδύνευαν.

Ἀλλὰ καθὼς σᾶς ἐξήγησα, τὸ ὑποχρεωτικὸ δεκαπεντάλεπτο δὲν ἐξασφαλίζει τὴν ἀπρόσκοπτη ἔκδοσι τοῦ περιοδικοῦ μας. Τὴν ἐξασφαλίζει μόνο ἕνα γενναῖο, ἀκούραστο Ξεσπάθωμα ἐκ μέρους σας. Φέτος, πρέπει νὰγωνισθῆτε καὶ σεῖς σὰν στρατιῶτες τῆς Ἐπαρκείας. Οἱ εὐγενικοὶ ἀγῶνες σας θὰ κάμουν ὥστε νὰ διατηρηθῆ ἡ «Διάπλασις», νὰ μὴ λείψῃ ἀπὸ τὸν τόπο ἡ πνευματικὴ αὐτὴ τροφὴ τῶν παιδιῶν, ποῦ πόσο χρειάζεται ὅλοι πιὰ τὸ ξέρουν καὶ τὸ ὁμολογοῦν. Ἔτσι θὰ ἐκτελέσετε καὶ σεῖς ἕνα καθῆκον, ὄχι μόνο πρὸς τὸν ἑαυτό σας, τοὺς ἄλλους ἢ τὴν Διάπλασι τὴν ἴδια, ἀλλὰ καὶ γενικὰ πρὸς τὴν Πατρίδα. Κάτι ἤξερε ἐκεῖνος ποῦ πρωτοεῖπε αὐτὴ τὴν ἐνέργεια Ξεσπάθωμα. Τώρα ξεσπαθώνετε ἀληθινὰ καί, πολεμῶντας γιὰ τὴ Διάπλασι, πολεμᾶτε καὶ τὸν ἐχθρό. Γιατὶ τί εὔχεται αὐτός; Νὰ μᾶς λείψουν ὅλα, νὰ ὑποκύψουμε, νὰ νικηθοῦμε. Ἐνῶ τί θέλουμε μεῖς; Νὰνθέξουμε, νὰ νικήσουμε, νὰ μὴ μᾶς λείψῃ ὡς τὸ τέλος τίποτα, — οὔτε ἡ Διάπλασις.

Σᾶς ἀσπάζομαι

ΦΑΙΔΩΝ

ΧΡΥΣΑΛΛΙΔΕΣ

ΕΙΔΩΛΟΛΑΤΡΕΙΑ

(Συνέχεια καὶ τέλος· ἴδε σελ. 329)

Ἀ, ἔτσι θὰ ἦταν ἀλήθεια· αὐτὸς δὲν ἠμποροῦσε νὰ μὴ τὰ ξέρῃ· αὐτὸς τὰ ἤξερε ὅλα, γιατὶ ἂν ἤξερε κι' αὐτὴ τόσα, σὰν κι' ἐκεῖνον, θὰ ἦταν 'ς τὴ θέσι του καὶ θὰ εἶχε κι' αὐτὴ κάλτσες θερμὲς καὶ ἀληθινὸ ρολόγι. Θὰ σπάσῃ! Αὐτὸ ἤθελε νὰ ξέρῃ! Αὐτὸ τὴν ἔφθανε νὰ ξέρῃ. Τί τὴν ἔμελε τὸ «γιατί»;— Μὰ μ' ὅλον τὸν θαυμασμὸ ποῦ εἶχε, ἡ ψυχή της ἐγέμισεν ἀμέσως ἀπὸ κάτι κακό—ὦ μήπως θὰ τῶξερε νὰ τ' ὀνομάσῃ μῖσος; τὸν ἐκύτταξε ταπεινὰ καὶ τὰ δάκρυα τὴν ἔκαναν νὰ κατεβάσῃ τὸ βλέμμα· θολὰ καθὼς ἦταν τὰ μάτια της, τὰ εἶδαν τότε ὅλα ἔτσι πιὸ στενά, πιὸ θαμπά, πιὸ παλιωμένα· ὅλα, καὶ τὸ σπίτι καὶ τὰ σκαλιὰ καὶ τὸ παραθυράκι καὶ τὸ πεζοδρόμιο—τὴν λουρίδα τῆς ζωῆς της· καὶ τὸ ἄσπρο σπίτι φάνηκε ἔτσι σὰν πιὸ ψηλό... λοιπόν—ἀμα θάσπαζε ὁ βῶλος; ὕστερα;—δὲν θάμενε τίποτα πιά; μὰ πῶς; δὲν τὰ εἶχε λοιπὸν ὅλα; μὰ πῶς εἶνε ἔτσι; μὰ γιατὶ νὰ εἶν' ἔτσι μπερδεμένα; Δὲν ἤξερε, δὲν μποροῦσε! Ἴδρωσε. Βορριᾶς ἐφυσοῦσε.«—Νά, φέρε νὰ σοῦ δείξω!» καὶ τὸ ἀγόρι τὴν ἔπιασε ἀπὸ τὸ χέρι. «Ὄχι, ἄσε με!» εἶπε κι' ἔσεισε τὸ σῶμα μὲ κατεβασμένα μάτια· ἄσε μὲ, δὲ θέλω!»

«—Μά, νὰ ἰδῇς αὐτὸ ποῦ σοῦ λέω, κ' ὕστερα σοῦ δίνω ἐγὼ πολλοὺς ἀπ' τὸ κουτί μου. Αἴ, δὲ θέλεις;»

Ὄχι, δὲν ἤθελε κανέναν ἀπ' τὸ κουτί του.—«Δὲ θέλω!»—Ἐστάθηκε σκυρθωπὴ πολλὴν ὥρα 'ς τὸ σκαλοπάτι, ὡσότου εἶδα τὰ στρογγυλὰ πόδια τοῦ φίλου της νὰ φεύγουν καὶ ἄκουσε ὥρα πολλὴ νὰ ἀναβρύζῃ ὁ λαρυγγισμὸς τοῦ κουδουνιοῦ· ὕστερα ἔτριξε κι' ἔκλεισε ἡ βαρειὰ πόρτα, σὰν κάτι πολὺ κακὸ καὶ λυπητερό.—Ἔμεινε μοναχή.

Τότε, μονομιᾶς ἐπέταξε τὸ βῶλο της 'ς τῆς πλάκες, κι' ἄρχισε νὰ τὸν ρίχνῃ παντοῦ μὲ ὁρμὴ 'ς τὴς πλάκες, 'ς το δρόμο, 'ς τὰ σκαλοπάτια, ς' τοὺς τοίχους, γρήγορα ἐσὸ 'μποροῦσε· μὰ ὄχι πιὰ σὰν πρῶτα· τῶρα κάποια ἄγρια χαρὰ τὴν ἔκανα νὰ πηδᾷ ἔτσι σὰν νευρόπαστο, μὲ τὰ μάτια σὰν ζουλημένα, σὰν πνιγμένα σὲ κάτι πολὺ βαρύ. Δυὸ καὶ τρεῖς καὶ δέκα φορὲς τὸν ἀνασήκωσε κι' ἐκύτταξε γύρω ἀγριεμμένη σὰν κοττούλα μὲ ὠρθωμένο τὸ λοφίο της· εἶδε μήπως εἶχε ραγίσει· ὄχι, ἀκόμη πουθενά. Ἀ, ἔτσι! ὥστε θ' ἀργοῦσε πολύ, θὰ ἤθελε μέρες πολλὲς ἀκόμη. Τότε θυμήθηκε μιὰ μικρὴ γουβίτσα 'ς τῆς πλάκες· εἶχαν κι' ἄλλες γοῦβες πολλές, ἀλλὰ ἐκείνη ἐταίριαζε ἴσα-ἴσα· θὰ ἦταν σὰν κρεββατάκι τοῦ βώλου καὶ σὰν τάφος του. Τὸν ἐστερέωσε καλά· ἔπειτα ἄρχισε νὰ τὸν κατῇ ἄγρια μὲ τὰ φαγωμένα τῆς τακούνια· γρήγορα καὶ πολλὲς φορές. Μὰ ὅμως ὄχι· πάλι δὲν ἤθελε νὰ σπάσῃ! Μάλιστα σὲ μιὰ στιγμὴ ξεγλύστρησε, κι' ἐκεῖνος ἔφυγε ἀπὸ τὴ θέσι του κι' αὐτὴ ἔπεσε στὰ μάρμαρα καὶ γδάρθηκε καὶ χτύπησε δυνατά· τὸ μικρὸ δάκτυλό της ἐστάλαζε λίγο αἷμα· ἐπόνεσε, μὰ ὁ πόνος δυνάμωσε τὴν θέλησί της· γιὰ τὸ αἷμα δὲν τὴν ἔνοιαξε, τὸν βῶλό της ἤθελε νὰ βρῇ. Μήπως ἐχάθηκε; ὄχι, ἦταν μέσα 'στ' αὐλακάκι, χωμένος μέσ' 'ς τὴ λάσπη, ἐκεῖ ποῦ δὲν κάνει νὰ βουτήσῃ κανείς τὸ χέρι του· μὰ ἐκείνη ἀμέσως ἐβύθισε τὰ δάκτυλα, καὶ μαζὶ ἦταν καὶ τὸ ματωμένο· τὸν ἐτράβηξε καὶ τὸν ἐσκούπισε 'ς τὸ σαλάκι της, ποῦ τὸ ἔβρεξε τὸ βρῶμικο νερὸ καὶ τὸ αἷμα.

Τότε τέλος ἐσκέφθηκε τὸ πιὸ φοβερό, γιὰ νὰ τελειώνῃ. Ἀπόθεσε τὸν βῶλο 'στὸ γούβωμα τοῦ μαρμάρου κι' ἔκανε νὰ κατεβῇ κάτω· ἀλλὰ ἔξαφνα πάλι ἐσταμάτησε· 'μποροῦσε κανείς νὰ τὸν πάρῃ· ἄ, ὄχι, δὲν ἔπρεπε νὰ τὸν πάρῃ κανείς! Κατέβηκε· ὕστερα ξανᾶρθε κρατῶντας 'ς τὰ χέρια της ἕνα σίδερο· ἦταν ἀπὸ κεῖνα, ποῦ σιδέρωνε ἡ μητέρα της, καὶ τὸ βράδυ πολλὲς φορές, κοντὰ 'ς τὴν κλαμμένη λάμπα· χτυποῦσε τὸ σίδερο 'ς τὰ βρεγμένα ροῦχα βαρειὰ καὶ τὸ τσουλοῦσε ὕστερα μέσα σὲ θερμὸν ἀτμό· αὐτὸ ἦταν τὸ νανούρισμά της, τότε ποῦ τὰ μάτια της κυττοῦσαν σκεπτικά.

Ἔσφήνωσε τὸν βῶλο 'ς τὰ μάρμαρα καὶ ἔπειτα ἐγονάτισε σὰν σὲ προσευχή... Τὰ γόνατά της ἀγκυλώθηκαν· τὸ φουστάνι της δὲν ἔφθανε νὰ τὰ σκεκάσῃ. Ἐπῆρε καὶ μὲ τὰ δυὸ χέρια τὸ σίδερο καὶ τὸ ἐχτύπησε ἀδέξια 'ς τὴν ἀρχή. Ἦταν βαρύ, ὥστε καὶ τὸ κορητσάκι ἔγειρε ἀπάνω του· μὰ μὲ δυό, τρεῖς, τέσσαρες φορές, ὁ βῶλος ἔγινε μιὰ χουφτίτσα χῶμα· ὁ θησαυρός, ὅλο στάχτη, ἦταν ἐμπρὸς 'ς τὰ μάτια της· ἀνασηκώθηκε, τὸν ἐκύτταξε καλὰ-καλὰ κ' ὕστερα μὲ τὴ μύτη τοῦ παπουτσιοῦ τὸν ἔσπρωξε ὄξω· ὁ ἄνεμος τὸν ἐπῆρε μονομιᾶς κι' ἔφυγε καὶ πάει... Ὕστερα—ἀνασήκωσε πάλι τὸ σίδερο καὶ ἕνα-ἕνα κατέβηκε τὰ πολὺ φαγωμένα σκαλοπάτια.

ΤΕΛΟΣ ΑΓΡΑΣ

ΚΑΛΟΚΑΙΡΙ - ΔΙΑΚΟΠΕΣ

[Ἀπὸ τὰ διακριθέντα τοῦ Μ. Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ.]

Ὦ! αὐτὸς ὁ τίτλος πόσο μοῦ θυμίζει
Τὴν ξένοιαστη ἐποχὴ τὴν περασμένη,
Ποῦ εἶνε γιὰ μὲ παντοτινὰ σβυσμένη.
Ποῦ πέρασε καὶ δὲν ξαναγυρίζει!

Πόση γλυκειὰ παρηγοριὰ σκορπίζει
Σὲ ψυχὴ ἀπὸ τὴν πάλη κουρασμένη
Ἡ ἀναμνησι, ποῦ μοναχὴ μᾶς μένει
Ἀπ' τὸν παλιὸ καιρὸ ποῦ τόσο ἀξίζει!

Σὰν ἄρωμα λεπτό, εὐγενικό,
Σὰν μακρυνὴ μὰ ὁλόδροση πνοή,
Μυρώνει τὴ δυσβάστακτη ζωή.

Κι' ὅταν κι' ἐμὲ σκεπάσουνε τὰ χιόνια,
Θ' ἀναπολῶ, σὰν ὄνειρο γλυκό,
Τὰ παιδικά, τ' ἀξέχαστα τὰ χρόνια!

Ἀθῶα, τρελλὴ τοῦ παιγνιδιοῦ μανία!
Μόλις ἐπρωτοφύσαγε τ' ἀγέρι
Ποῦ ἔφεργε τὸ χρυσὸ τὸ καλοκαίρι.
Προσμέναμε τῆς παύσεις μ' ἀγωνία.

Κι' ὅταν πιὰ ἐφθάναν, κι' ἀπὸ τὰ θρανία
Πηδούσαμε, μὲ τὰ βιβλία στὸ χέρι,
Ἀπ' ὅλα πῶς σκορπούσαμε τὰ μέρη,
Ἐλεύθεροι ἀπ' τοῦ δάσκαλου τὰ ἠνία!

Φῶς, θάλασσα, ἐξοχή, βουνὰ καὶ κάμπι
Ἦταν γιὰ μᾶς, κι' ἀέρας καθαρός.
Κ' ἔτσι γοργοπεργοῦσε ὁ καιρός,

Ὡς ποὺ γιὰ πάντα πέταξε... Ἕνα δάκρυ
Τρεμουλιαστό, ἐκεῖ ποῦ γράφω λάμπει
Σὰν διαμαντάκι, στοῦ ματιοῦ τὴν ἄκρη...

Βασίλειος ὁ Βουλγαροκτόνος

***

Σὰν τὸ γλυκόλαλο πουλί
Ποῦ ἐλεύθερο ἀπ' τὴ σκλαβιά του,
Ἐνῶ χαροῦμενο λαλεῖ,
Πάει νὰ χτίσῃ τὴ φωλιά του.

Σὰν τὸ ποτάμι ποῦ κυλᾷ,
Τὸ ἀφροκέντητα νερά του,
Ποῦ μετὰ βίας τὰ κρατᾷ
Μέσ' τὰ στενὰ τὰ ὀριά του,

Κι' ὕστερα θάλασσα σὰν βρῇ,
Ἀγαγαλλιάζει, θάρρος παίρνει,
Καὶ μ' ἀνακούφισι πολλὴ
Στὴν ἀγκαλιά της μέσα γέρνει.

Ἔτσι σὰν τὰ μαθήματα
Ὅλου τοῦ χρόνου τελειώσῃ
Ὁ μαθητής—ἀμέριμνος
Γιὰ τὸν βαθμὸ ποῦ τοῦχουν δώσῃ,—

Ἥσυχος πιὰ ἀπ' τὸ κάθε τί,
Μὲ ἀνακούφισι μεγάλη
Τὴν εὐτυχία πάει νὰ βρῇ
Στῆς ἐξοχῆς τὴν πλούσια ἀγκάλη.

Κλέφτικο Βόλι

***

Τὸ καλοκαίρι ἔφθασε.
Τἀκούραστα τζιτζίκια
Τἀτέλειωτο τραγοῦδί τους
ἀρχίσανε καὶ πάλι.
Ξεροφυγμένη ἡ ἀμμοῦδιὰ
στρωμένη μὲ τὰ φύκια.
Παρακαλεῖ τὴ θάλασσα
νὰ βγῇ στὸ περιγιάλι.

Νὰ τὴ δροσίσῃ μιὰ στιγμὴ
μ' ἕνα μικρό της κῦμα.
Τὸ καλοκαίρι ἔφθασε.
Κι' ἡ-τόση ἀντηλιὰ
Καθρέφτη κάνει κάθε τί
κι' αὐτὸ τὸ μαῦρο μνῆμα!
Ἴσκιο γυρεύει ὁ γεωργὸς
στὴν πεύκα, στὴν ἐλιά.

Τὸ καλοκαίρι ἔφθασε.
Τώρα καὶ τὸ βιβλίο
Ρίξανε πέρα τὰ παιδιά,
Τραγοῦδια καὶ παιγνίδια.
Θάρχίσουν σὰν τὸ τζιτζίκια.
Μακρυὰ 'πὸ τὸ θρανίο!
Στὴ λιοκαμένη ἀμμουδιά,
στὴ βάρκα, σὲ ταξείδια.

Πόσο γοργὰ οἱ διακοπὲς
καὶ τώρα θὰ διαβοῦνε.
Θἀνοίξῃ πάλι τὸ σκολειό.
Γιὰ μένα ὅμως κλεισμένο

Θἄνε γιὰ πάντα! Κι' οἱ χρονιὲς
ποῦ ἀδιάκοπα περνοῦνε
Θὲ νἀντικρύζουν τὴ χαρὰ
σὲ μάτι θολωμένο.

Ἰδιότροπη

***

Ὦ! ποιὰ λαχτάρα μυστικὴ
καὶ ποιόνε κρύφιον πόθο,
πανώρηο καλοκαῖρι μου,
στὸν ἐρχομό σου νοιώθω!

Κι' ἀναγαλλιάζει μου ἡ ψυχὴ
καὶ μὲ τὴ σκέψι ἀκόμα
ποῦ θὰ μοῦ φέρῃς νιὰ ζωὴ
στὸ πνεῦμα καὶ στὸ σῶμα.

(Στὸ πνεῦμα, ποῦ τὸ κούρασαν
δασκάλοι καὶ βιβλία,
στὸ σῶμα, ποῦ τὸ ἀπόκαμε
μελέτη κι' ἐργασία).

Κι' ἡ Φύσι, νά, πασίχαρη
μ' ἀνοίγει τὴν ἀγκάλη
καὶ μοῦ προσφέρει πρόθυμα
τ' ἀμέτρητά της κάλλη.

Ἐκεῖ, στὴς χάρες τοῦ βουνοῦ,
στῶν δέντρων τὴ μαγεία
στ' ἀκρογιαλιοῦ τὴν ξεγνοιασιά,
μακρυὰ 'π τὴν πολιτεία,

Ἐκεῖ θὲ γαῦρο ἀνάπαυσι
καὶ γλέντι. Κάθε λύπη
καὶ φαρμακέυτρα ἔγνοια μου
ἐκεῖθε θὲ νὰ λείπῃ.

Ὅταν τὰ φύλλα κίτρινα
θἀρχίσουν νὰ σκορπᾶνε
ὅλο ζωὴ καὶ δύναμι
τὸ εἶναι μου θὲ νἄνε.

Κι' ὅταν ἡ Ἀνάγκη θὰ μοῦ πῇ
γιὰ τὴ δουλειά: «Περπάτα!
θὰ ξεκινήσω πρόθυμα
γιὰ τὴν καινούργια στράτα.

Νικήτας Ι. Πετρούτσος

ΕΞΩ ΑΠ' ΤΗ ΦΩΛΙΑ

(Μυθιστόρημα ὑπὸ MARIE GIRARDET)

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Ζ'. (Συνέχεια)

—Ἄου! ἐγκὼ ντίνει σένα μισὸ φράγκο ἀν βρῇς μένα ἕνα ἀμάξι. Περνοῦν ὅλα γαμάτα κ' ἐγκὼ βιάζεται, βιάζεται πολύ...

Ὁ Πετράκης δὲν συλλογίσθηκε νὰ γελάσῃ μὲ τὴν ἀστεία γλῶσσα τῆς ξένης. Ὥρμησε, χύθηκε μέσ' στ' ἀμάξια, μὲ κίνδυνο νὰ πλακωθῇ, καὶ κατάφερε νὰ βρῇ ἕνα μόνιππο ἐλεύθερο, ποῦ τὸ ὁδήγησε μπροστὰ 'στὴν κυρία.

Αὐτὴ ἔβγαλε τότε τὸ πορτοφόλι της, ἐπλήρωσε τὸν Πετράκη, ἀνέβηκε στάμαξι καὶ χάθηκε.

Ὁ Πετράκης, ποῦ αἰσθάνουνταν ἀδειανὸ τὸ στομάχι του, μπῆκε 'ς ἕνα ψωμάδικο κι' ἀγόρασε δυὸ κουλούρια πενταρίκα. Ἔφαγε, εἶχε νὰ φάῃ κατὶ τὸ βράδυ. Αὔριο ὅμως; μεθαύριο;... Καὶ ποῦ θὰ περνοῦσε τὴ νύκτα; Οὔτε τὸ ἄθλιο ἐκεῖνο Μπὸν-Ρεπὸ δὲν θὰ τὸν δέχουνταν χωρὶς λεπτά. Τὸ ἤξερε κι' ἀπὸ τὸν παπαγάλο, ποῦ δὲν ἔπαυε νὰ ξεφωνίζῃ: «Τὸ νοῖκι μπροστά!..»

Ὑπῆρχαν, ἀλήθεια, πολλὰ γεφύρια, ὅπου μποροῦσε νὰ κοιμηθῇ κανεὶς ἀπὸ κάτω, χωρὶς νὰ πληρώσῃ λεπτό. Ἀλλὰ τὴ νύκτα ἔκανε κρύο κι' ὁ Πετράκης, ποῦ μολις βγῆκε ἀπὸ τὸ Νοσοκομεῖο, ἔδειχε ἀκόμη...

Θυμήθηκε τότε, ὅτι κάποτε εἶχε ἀκούσῃ νὰ γίνεται λόγος γιὰ τὰ νυκτερινὰ ἄσυλα τῶν πτωχῶν. Ποῦ μποροῦσε νὰ βρῇ κανένα; Σὲ ποιὸν ἔπρεπε νὰ ποτανθῇ;

Στὸ ἐνεχυροδανειστήριο.

Ἔβγαλε τὸ ρολόγι του, νὰ ἰδῇ τί ὥρα εἶνε. Τότε τοῦ ἦλθε μιὰ ἰδέα: Οἱ ἔνοικοι τοῦ Μπὸν-Ρεπὸ, ὅταν δὲν εἶχαν πιὰ χρήματα, πήγαιναν στὸ δημόσιο Ἐνεχυροδανειστήριο—στὸ Μὸν-τὲ-Πιετέ: καθὼς τοὔλεγαν,—ὅ,τι πρᾶγμα ἀξίας εἶχαν. Μ' αὐτὸ τοὺς δάνειζαν ἕνα μικρὸ ποσό. Κι' ὁ Πετράκης τάχα δὲν μποροῦσε νὰ κάμῃ τὸ ἴδιο;

Τἀποφάσισε ἀμέσως: θὰ πήγαινε νὰ βάλῃ ἐνέχυρο τὸ ἀγαπημένο του ρολογάκι. Κι' ὅταν θὰ ξαναγύριζαν ἡ εὐτυχισμένες ἡμέρες, θὰ κλήρωνε τὸ χρέος του καὶ θἄπαιρνε τὸ πατρικὸ δῶρο.

Ρώτησε τότε ἕναν ἀστυφύλακα κ' ἔμαθε

«Εἶδε ἕνα ἀγοράκι ποῦ ἔμοιαζε τοῦ ἀδελφοῦ του...» (Σελ. 328, στ. γ'.)

ποῦ εἶνε αὐτὸ τὸ Μὸν-τὲ-Πιετέ.

Ἔπρεπε νὰ περπατήσῃ πολύ, ἀλλὰ ἡ ἀνάγκη δίνει θάρρος... Ἐπιτέλους ὁ Πετράκης βρέθηκε μπροστὰ 'ς ἕνα κατάστημα, ποῦ εἶχε ἀπέξω ἕνα κόκκινο φανάρι. Ἔσπρωξε τὴν πόρτα καὶ μπῆκε σὲ μιὰ σάλα στενή, μὲ χαμηλὸ ταβάνι, μὲ ξύλινοὺς πάγκους ὁλόγυρα, ὅπου κάθουνταν κ' ἐκερίμεναν μερικοὶ πτωχοί, δυστυχισμένοι καὶ ντροπαλοί. Σ' ἕνα μακρὺ τραπέζι, ὑπάλληλοι ἔγραφαν στὰ βιβλία τους ἀριθμούς.

Δειλὰ-δειλά, ὁ Πετράκης ἐπλησίασε ἕνα ὑπάλληλο. Ἦταν ἕνας μελαγχροινὸς νέος μὲ ἀγκιστροειδῆ μουστακάκια, ποῦ ἄμα εἶδε τὸ παιδί, ἔβαλε τὴν πέννα του στ' αὐτί καὶ ρώτησε:

— Τί θέλεις;

Ὁ Πετράκης ἄφησε στὸ τραπέζι τὸ ρολόγι του μὲ τὴν ἁλυσίδα.

Καὶ τοῦ φάνηκε σὰ νὰ τοῦ ξεκολλοῦσαν ἕνα κομμάτι τῆς καρδιάς του, ποῦ ἔκανε κάτω ἀπὸ τὴν πλάκα τοῦ ρολογιοῦ: τικ-τάκ!.. τίκ-τάκ!.. τικ-τάκ!..

— Θέλεις νὰ τὸ βάλῃς ἐνέχυρο;

— Μάλιστα, κύριε.

— Τὰ χαρτιά σου.

— Τί χαρτιά;

— Νά, τὸ πασσαπόρτι σου, τὸ βαπτιστικό σου, κανένα πιστοποιητικὸ ταυτότητος, ὁ τιδήποτε.

— Δὲν ἔχω τίποτα.

— Τί γυρεύεις λοιπὸν ἐδῶ;

Ἀπότομα, ὁ ὑπάλληλος ἔσπρωξε τὸ ρολόγι πρὸς τὸν Πετράκη καὶ βυθίσθηκε πάλι στοὺς ἀριθμούς του.

Σαστισμένος, ὁ μικρὸς δὲν ἐσάλεψε. Χωρὶς νὰ σηκώσῃ τὸ κεφάλι, ὁ ὑπάλληλος ἐσήκωσε τὰ μάτια του.

— Ἂν σοῦ χρειάζωνται λεπτά, πούλησέ τὸ τὸ ρολόγι σου... Εἶνε ἀσημένιο, ἕνας χρυσοχόος τἀγοράζει μὲ τὸ ζύγι. Ἐγὼ ὅμως δὲν μπορῶ νὰ τὸ κρατήσω.

Κ' ἐξακολούθησε τὴν ἐργασία του, μὲ ὕφος ἀνθρώπου ἀποφασισμένου νὰ μὴ δώσῃ ἄλλη πληροφορία. Ὁ Πετράκης πῆρε τὸ πρᾶγμά του κ' ἔφυγε.

Γιὰ νὰ πάῃ ποῦ;...

Ἐνύκτωσε. Στοὺς δρόμους ἄναβαν τὰ φανάρια κ' οἱ διαβάτες, κρυμμένοι ἀπὸ τὴν ὁμίχλη, ἔτρεχαν στὰ σπίτια τους, τὰ πλούσια ἢ τὰ πτωχά.

Γιὰ ἕνα κομμάτι ψωμί.

Ὁ Πετράκης ὅμως,—αὐτὸς δὲν εἶχε «ποῦ τὴν κεφαλὴν κλῖναι»... Πήγαινε ἄσκοπα, ὅταν ἕνα μαγαζί, φωτισμένο ζωηρά, ἐκίνησε ἄξαφνα τὴν προσοχή του. Ἦταν ὡρολογάδικο. Ἐκατοντάδες ρολόγια ἔβλεπες ἀπλωμένα στὸ μαῦρο βελοῦδο τῆς βιτρίνας.

Σὰν πεταλοῦδα ποῦ τὴν τραβᾷ τὸ φῶς, ὁ Πετράκης μπῆκε. Κρατοῦσε ἀκόμη στὸ χέρι τὸ ρολόγι του μὲ τὴν ἁλυσίδα. Μιὰ ἀνάμνησις τοῦ ἦλθε ἄξαφνα: ὁ πατέρας του τοῦ τὸ εἶχε χαρίσῃ, τὴν ἡμέρα ποῦ ἔκλεινε τὰ δέκα του χρόνια.

(Ἕπεται συνέχεια)

ΦΩΚΙΩΝ ΘΑΛΕΡΟΣ

ΔΕΚΑΤΟΣ ΟΓΔΟΟΣ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΣ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

ΠΡΟΣ ΕΓΓΡΑΦΗΝ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ ΚΑΙ ΑΓΟΡΑΣΤΩΝ ΕΙΣ ΤΗΝ "ΔΙΑΠΛΑΣΙΝ,, ΤΟΥ 1917-18

ΞΕΣΠΑΘΩΜΑ *δνομάζεται εἰς τὸν κύκλον μας, ἡ διὰ τῶν ἐνεργειῶν τῶν φίλων μας ἐγγραφὴ νέων συνδρομητῶν ἢ ἀγοραστῶν. Τὸ Ξεσπάθωμα, ἀρχικῶς, εἶχε σκοπὸν ἀφ' ἑνὸς τὴν ἐξάπλωσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ ἑπομένως τὴν δι' αὐτῆς διαπαιδαγώγησιν ὅσῳ τὸ δυνατὸν μεγαλειτέρου ἀριθμοῦ Ἑλληνοπαίδων, ἀφ' ἑτέρου δὲ τὴν ἐνίσχυσιν τῶν πόρων καὶ τὴν ἐξ αὐτῆς αὐρίως ἐξαρτωμένην* ***βελτίωσιν*** *τοῦ περιοδικοῦ. Τοιοῦτον τὸ Ξεσπάθωμα, οἱ φίλοι μας τὸ ἀντελαμβάνοντο ἀνέκαθεν ὡς καθῆκον.—*

Τώρα ὅμως, ὁ κυριώτερος σκοπὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε, ὄχι πλέον ἡ βελτίωσις, ἀλλ' αὐτὴ ἡ ***διατήρησις τῆς «Διαπλάσεως».*** *Διότι αἱ περιστάσεις εἶνε τόσον δυσχερεῖς, τὰ εἴδη ὅλα τόσον σπάνια καὶ ὑπερτιμημένα, ὥστε τὰ μεγάλα ἔξοδα τοῦ περιοδικοῦ μας δὲν καλύπτονται οὔτε μὲ τὴν κατὰ 5 λεπτὰ ἀναγκαστικὴν αὔξησιν τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου. Μόνον τὸ Ξεσπάθωμα εἰμπορεῖ νὰ ἐξασφαλίσῃ τὴν ἀπρόσκοπτον ἔκδοσιν τῆς «Διαπλάσεως» καὶ εἰς τὸ μέλλον. Οἱ θερμοὶ τῆς φίλοι ἑπομένως, ὅσοι τὴν ἀγαποῦν, ὅσοι τὴν θέλουν, ὅσοι θὰ ἐθωροῦσαν δυστύχημα τὴν διακοπήν της—καὶ ἡ Διάπλασις κολακεύεται νὰ θεωρῇ τοιούτους φίλους ὅλους ἀνεξαιρέτως τοὺς ἀναγνώστας της,—πρέπει φέτος νὰ ἐξαντλήσουν ὅλην των τὴν δραστηριότητα, ὅλον των τὸν ζῆλον, διὰ νὰ ἐγγράφουν ὅσῳ τὸ δυνατὸν περισσοτέρους συνδρομητὰς ἢ ἀγοραστάς.*

Δὲν εἶνε ἀνάγκη νὰ σᾶς εἴπω περισσότερα. Τὴν κατάστασιν τὴν γνωρίζετε· τὴν «Διάπλασίν σας τὴν ἀγαπᾶτε· τὸν σκοπὸν τοῦ ἐφετεινοῦ Ξεσπαθώματος τὸν ἀντιλαμβάνεσθε καλά. Ἐμπρὸς λοιπόν! Ἀναγνώσατε ὅλοι μὲ προσοχὴν τοὺς κατωτέρω Ὅρους καὶ ἀρχίσατε εὐθὺς ἀπὸ σήμερον τὰ ἐνεργείας σας,

ΟΙ ΟΡΟΙ ΤΟΥ 18ου ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ ΞΕΣΠΑΘΩΜΑΤΟΣ

Α'.—Ὁ Διαγωνισμὸς τοῦ Ξεσπαθώματος εἶνε ἐτήσιος. Θέρμιον ἀπὸ 1ης Ὀκτωβρίου 1917, θὰ λήξῃ τὴν 30 Σεπτεμβρίου τοῦ ἑπομένου ἔτους καὶ θὰ περιλάβῃ ὅλους ὅσοι, μέχρι τῆς ἡμέρας ἐκείνης, θὰ ἔχουν πωλήσῃ φυλλάδια ἢ ἐγγράψῃ *νέους* συνδρομητὰς ἐτησίους, ἑξαμήνους ἢ τριμήνους.

Β'.—Οἱ ἐγγράφοντες *νέους* συνδρομητὰς θὰ λογαριάζωνται ὡς διαθέσαντες τόσα φυλλάδια, ὅσα θὰ σταλοῦν ἐν ὅλῳ πρὸς τοὺς ὑπ' αὐτῶν ἐγγραφέντας μέχρι τῆς λήξεως τῆς συνδρομῆς των. (Δηλαδὴ, ὁ ἐγγράφων ἐτήσιον συνδρομητὴν, ὑποτίθεται ὅτι ἐπώλησε 52 φύλλα· ὁ ἐγγράφων ἑξάμηνον, 26 φύλλα· ὁ ἐγγράφων τρίμηνον, 13 φύλλα· δύο συνδρομηταὶ ἐτησίοι, 104 φύλλα κτλ.) Ἐπὶ τῇ βάσει ταύτῃ τὰ βραβεῖα, τροποποιούμενα φέτος, θὰ ἀπονεμηθοῦν ὡς ἑξῆς:

Βραβεῖον Πρώτης Τάξεως:

Τὸ βραβεῖον τοῦτο θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς ***Δεκαπέντε μόνον,*** ἤτοι ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι, μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1918, θὰ ἔχουν διαθέσῃ, (εἴτε μὲ ἀγοραστάς, εἴτε μὲ συνδρομητὰς, εἴτε καὶ μὲ τὰ δύο), τὰ περισσότερα φύλλα, (πάντως ὅμως ὄχι ὀλιγώτερα τῶν 520). Ἐὰν δὲ ὑπάρχουν καὶ ἄλλοι, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὸν ἴδιον ἀριθμὸν φύλλων μὲ τὸν τοῦ 15ου βραβευομένου, ***θὰ βραβευθοῦν καὶ ὅλοι αὐτοί,*** ὅσοι καὶ ἂν εἶνε. Ἐξ αὐτῶν ὅλων, ὁ διαθέσας τὰ περισσότερα φύλλα θὰ ἀνακηρυχθῇ ***Κορυφαῖος*** θὰ δημοσιευθῇ δὲ εἰς τὴν Διάπλασιν ἡ εἰκών του, καθὼς καὶ τῶν λοιπῶν βραβευομένων, ἂν ἐγνωσθῇ, στείλουν τὴν φωτογραφίαν των. (Ἂν εἰς τὸν Διαγωνισμὸν τοῦτον λάβουν μέρος καὶ μικροὶ Σύλλογοι ἢ Ὁμάδες συνδρομητῶν ἀπὸ κοινοῦ ἐνεργοῦντων τότε θὰ ἀνακηρυχθῇ χωριστὰ καὶ ***Κορυφαῖος τῶν Ὁμάδων).***

Εἰς τοὺς τυχόντας Πρώτης Τάξεως Βραβείου, πλὴν τῆς δημοσιεύσεως τῶν εἰκόνων των, θὰ σταλοῦν, ὡς δῶρον βιβλία, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, κατ' ἐκλογὴν τοῦ βραβευθέντος (ἤτοι μόνον τόμοι Διαπλάσεως καὶ Βιβλιοθήκης, ἢ συνδρομὴ Διαπλάσεως τοῦ ἐπιόντος ἔτους, ἀλλὰ ***τίποτε ἄλλο*** ἐκτὸς αὐτῶν). Ἡ ἀξία τῶν βιβλίων τούτων θὰ εἶνε ἀνάλογος πρὸς τὸ ποσὸν τῶν φύλλων, τὰ ὁποῖα διέθεσεν ἕκαστος. Καὶ ὁ μὲν Κορυφαῖος θὰ ὁπολογίσῃ ***30 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων,*** οἱ δὲ λοιποὶ τῆς τάξεως ταύτης ***λεπτὰ 25.*** Παραδείγματος χάριν ὁ διαθέσας 1500 φύλλα, ἂν εἶνε Κορυφαῖος, θὰ παραγγείλῃ βιβλία ἀξίας φράγκων 45 (150×30) ἂν δὲ εἶνε ἀπὸ τοὺς ἄλλους, φρ. 37,50 (150×25). Ἴδε καὶ τὴν κατωτέρω ***Σπουδαίαν Δήλωσιν.***

Βραβεῖον Δευτέρας Τάξεως:

Ἡ τάξις αὕτη θὰ περιλάβῃ ἐκείνους, οἱ ὁποῖοι μέχρι τῆς 30 Σεπτεμβρίου 1918 θὰ ἔχουν διαθέσῃ ἀριθμὸν φύλλων μέχρι τοῦ ἡμίσεως τοῦ τελευταίου τῶν λαβόντων βραβεῖον Α' Τάξεως.

Ἐκ τούτων θὰ βραβευθοῦν, καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκών των, οἱ ***εἰκοσιπέντε πρῶτοι,*** κατὰ σειράν, οἱ ὁποῖοι θὰ ἔχουν διαθέσῃ τὰ περισσότερα. Ἐὰν δὲ συμπέσῃ ὁ εἰκοστὸς πέμπτος νὰ ἔχῃ διαθέσῃ τὸν αὐτὸν ἀριθμὸν φύλλων μ' ἕνα ἢ περισσοτέρους ἐκ τῶν ἑπομένων, τότε θὰ συμπεριληφθοῦν καὶ αὐτοὶ εἰς τὸ Δεύτερον βραβεῖον καὶ θὰ δημοσιευθῇ ἡ εἰκὼν καὶ ***ὅλων τούτων,*** ὁποιαδήποτε καὶ ἂν εἶνε!

Καὶ πρὸς τοῦτους θὰ σταλοῦν βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ Γραφείου μου ἐκδεδομένων, μὲ μόνην τὴν διαφορὰν, ὅτι ὁ μὲν πρῶτος τῆς Τάξεως θὰ ὑπολογίσῃ ***25 λεπτὰ δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων,*** οἱ δὲ ἄλλοι ***λεπτὰ 20.***

Ἔπαινος:

Ἔπαινος θ' ἀπονεμηθῇ πρὸς πάντας τοὺς λοιπούς, καὶ διὰ τοῖς σταλοῦν ὡς δῶρον βιβλία κατ' ἐκλογήν των, ἐκ τῶν ὑπὸ τοῦ γραφείου μου ἐκδεδομένων, ***ἀξίας δέκα λεπτῶν δι' ἑκάστην δεκάδα φύλλων.***

Σπουδαία Δήλωσις:

Αἱ ἀνωτέρω ἀμοιβαὶ ἰσχύουν καὶ διὰ τοὺς ἐγγράφοντας συνδρομητὰς, καὶ διὰ τοὺς ἐγγράφοντας ἀγοραστάς. Διάκρισις δὲν γίνεται πλέον ὅπως ἄλλοτε. Διότι, αὐξηθείσης τῆς τιμῆς τοῦ φύλλου ἀπὸ 10 καὶ 15 εἰς 15 καὶ 20 λεπτὰ, τὸ ἴδιον συνεισφέρει κανεὶς εἴτε συνδρομητὰς ἐγγράφῃ, εἴτε ἀγοραστάς.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙ' ΕΓΓΡΑΦΟΝΤΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΑΣ

1.—Ἐκτὸς τῶν ἐτησίων συνδρομητῶν, δύναταί τις νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἑξαμήνους (ἀντὶ δρ. 4,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν, καὶ φρ. χρ. 5,50 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν), καθὼς καὶ συνδρομητὰς ***τριμήνους*** (ἀντὶ δρ. 2,50 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ φραγ. χρ. 3 διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν). Πᾶσα παραγγελία πρέπει νὰ συνοδεύεται ***ἀπαραιτήτως ὑπὸ τοῦ ἀντιτίμου.***

2.—Ἐφ' ὅσον ἐγγράφει τις συνδρομητάς, πρέπει νὰ στέλλῃ ἑκάστοτε τὰς διευθύνσεις των καὶ τὸ ἀντίτιμον τῆς συνδρομῆς των ***ἄνευ ἀναβολῆς,*** χωρὶς δηλαδὴ νὰ περιμένῃ νὰ ἐγγράψῃ καὶ ἄλλους, διὰ νὰ τοὺς στείλῃ ὅλους μαζί.

3.—Ἐγγραφὴ νέου συνδρομητοῦ, διὰ νὰ λογαριασθῇ ὡς ξεσπάθωμα, ***πρέπει ὁ ἐγγράψας αὐτὸν νὰ ἔχῃ ἤδη πληρώσῃ τὴν συνδρομήν του διὰ τὸ ἴδιον ἔτος.*** Δὲν εἶνε ὅμως ἀνάγκη νὰ ἔχῃ καὶ ψευδώνυμον.

4.—Αἱ ἐγγραφαὶ τῶν ἄπορων λογαριάζονται εἰς τὸ Ξεσπάθωμα. Ἐπίσης θεωρεῖται ὡς Ξεσπάθωμα τοῦ ***ἐμβάζοντος τὸ ἀντίτιμον συνδρομητοῦ*** καὶ ἡ ἐντὸς τοῦ ἰδίου ἔτους ἀνανέωσις τριμήνου ἢ ἑξαμήνου συνδρομῆς νέου συνδρομητοῦ, ἐγγραφέντος τὸ πρῶτον εἴτε ὑπ' αὐτοῦ εἴτε ὑπ' ἄλλου. (Ἡ ἀπ' εὐθείας ὅμως ἀνανέωσις τῶν τριμήνων καὶ ἑξαμήνων δὲν λογαριάζεται εἰς τὸ ξεσπάθωμα).

5.—Εἰς τὰς κλησίσεις τῶν Δώρων τῆς Διαπλάσεως, θὰ λάβουν μέρος καὶ οἱ νέοι συνδρομηταί, οἱ ἐγγραφόμενοι διὰ τοῦ ξεσπαθώματος, κατὰ τοὺς ὅρους τοῦ Λαχείου.

ΟΔΗΓΙΑΙ ΔΙΑ ΠΡΑΚΤΟΡΑΣ

1.—Πράκτωρ τῆς «Διαπλάσεως» δύναται νὰ γίνῃ κάθε συνδρομητής, παλαιὸς ἢ καὶ νέος, ἀναλαμβάνων πώλησιν φυλλαδίων, ἤτοι εὑρίσκων ἀγοραστάς.

2.—Ἕκαστον φύλλον τιμᾶται διὰ τοὺς ἀγοραστὰς τῶν Πρακτόρων 15 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ 20 λεπτὰ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν.

3.—Τὰ φύλλα στέλλονται πρὸς τοὺς Πράκτορας, οἱ ὁποῖοι, φροντίζουν νὰ εἰσπράττουν τὸ ἀντίτιμον καὶ νὰ μοῦ τὸ στέλλουν. Φύλλον ἀπ' εὐθείας πρὸς ἀγοραστὴν δὲν στέλλεται, ἐκτὸς μόνον ἂν ὁ Πράκτωρ ἤθελε προπληρώσῃ δέκα (10) τοὐλάχιστον φύλλα, στέλλων συγχρόνως καὶ τὴν διεύθυνσιν τοῦ ἀγοραστοῦ, ὁ ὁποῖος θὰ ἐπεθύμει νὰ λαμβάνῃ ἀπ' εὐθείας τὸ φύλλον του, ἐπὶ πλέον δὲ καὶ 25 λεπτὰ δι' ἔξοδα ταινίας καὶ ταχυδρομικῶν.

4.—Ὁ ἀγοραστὴς ***οὐδὲν δικαίωμα συνδρομητοῦ χαίρει.*** Οὔτε ψευδώνυμον δηλαδὴ εἰμπορεῖ νὰ ἔχῃ ἐπὶ πληρωμῇ, οὔτε εἰς τοὺς Διαγωνισμοὺς νὰ λαμβάνῃ μέρος δωρεάν, οὔτε εἰς τὰς κληρώσεις τῶν Δώρων καὶ εἰς ἄλλα προνόμια νὰ συμμετέχῃ.

5.—Χάριν εὐκολίας, ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν μόνον ἕως 10 φύλλα τὴν ἑβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον ὅλων ὁμοῦ, εἰς τὸ τέλος κάθε ***μηνός.*** Ὅσοι Πράκτορες διαθέτουν ἕως ***20*** φύλλα τὴν ἑβδομάδα, εἰμποροῦν νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον κάθε ***δεκαπέντε.*** Ἀλλ' ὅσοι διαθέτουν ***ἄνω τῶν 20*** φύλλων, πρέπει νὰ στέλλουν τὸ ἀντίτιμον καθ' ***ἑβδομάδα.*** Ἐὰν εἰς τὸ τέλος τῶν ἀνωτέρω προθεσμιῶν, δὲν ἔχουν στείλῃ τὸ ἀντίτιμον,—

ὅσοι οἱ τῆς α' κατηγορίας ἐντὸς ἑνὸς μηνὸς, ἢ τῆς β' ἐντὸς 15 ἡμερῶν καὶ οἱ τῆς γ' ἐντὸς τῆς ἑβδομάδος,—παύω τὴν περαιτέρω ἀποστολὴν ***ἄνευ εἰδοποιήσεως,*** καὶ ὅτι τοὺς συμπεριλαμβάνω εἰς τὸν Διαγωνισμὸν ἂν δὲν ἐξοφλήσουν τὸ χρέος των, μὲ τὸ δικαίωμα νὰ δημοσιεύσω καὶ τὰ ὀνόματά των.—Ἡ πίστωσις τοῦ ἑνὸς μηνὸς, τῶν 15 ἡμερῶν, ἢ τῆς μιᾶς ἑβδομάδος, ἀρχίζει ἀπὸ τὴν ἡμέραν τῆς σχετικῆς παραγγελίας των. Ἐὰν δὲ ζητήσουν ***προηγούμενα*** φύλλα διὰ τοὺς ἀγοραστάς των, ὀφείλουν νὰ ἐμβάσουν μαζὶ μὲ τὴν παραγγελίαν καὶ τὸ ἀντίτιμον, ἄλλως δὲν στέλλονται.

Κανὼν γενικός: —Ἀπαγορεύεται πᾶσα ἀναβίβασις καὶ μεταγραφὴ Ξεσπαθώματος. Αἰτήσεις συνδρομητῶν ἢ Συλλόγων περὶ μεταγραφῆς Ξεσπαθώματος, γενομένου ὑπ' ἄλλου οἱουδήποτε καὶ ἐγγραφέντος ἤδη εἰς τὰ βιβλία μας ἐπ' ὀνόματί του, οὐδόλως λαμβάνονται ὑπ' ὄψει. Οἱ ἐγγράφοντες ἑπομένως συνδρομητὰς ἐν ὀνόματι Συλλόγου, ὀφείλουν νὰ τὸ δηλώνουν ἑκάστοτε, συγχρόνως μὲ τὴν παραγγελίαν των.

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ

ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΟΙ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΙ

['Ιδε 'Οδηγοὺς Κιφ. ΙΒ'.]

α'.) **Παίγνιον**

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ψριάμβου τοῦ Δικαίου

	ΦΕΙ	Α	Α	ΦΕΙ
ΟΣ	ΞΙ	ΔΑ	ΕΥ	ΑΑ	ΟΣ
ΠΟΣ	ΜΕ	ΡΩ	ΟΣ	ΠΗ	ΤΑΣ
	ΝΕΙ	ΛΗΣ	ΣΩ	ΡΙΣ	

Νὰ συναρμολογηθοῦν αἱ συλλαβαὶ αὐταὶ, ὥστε νὰ ἀποτελεσθοῦν τὰ ὀνόματα ἑπτὰ ποταμῶν.

β'.) **Πρόβλημα**

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Θαλασσοκοῦλι

Ὁ Πέτρος εἶνε 2 χρόνια μεγαλήτερος ἀπὸ τὸν Γεώργο. Ὁ Γεώργος εἶνε 4 χρόνια μεγαλήτερος ἀπὸ τὴν Ἄννα. Ἡ ἡλικία τῆς Ἄννας, τοῦ Γεώργου καὶ τοῦ Πέτρου μαζὶ, κάνουνε τὴν ἡλικία τῆς μαμᾶς, ποὺ εἶνε 4 φορὲς μεγαλήτερη ἀπὸ τὴν Ἄννα. Νὰ βρεθοῦν ὅλες.

γ'.) **Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς**

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Αὐτοκρατείρας τοῦ Βυζαντίου

+ + + + + + +	= Σημαία.
* * * + * * *	= Τηλεσκόπιον.
* * * + * * *	= Φῶς.
* * * + * * *	= Κλάδος.
* * * + * * *	= Τύχη.
* * * + * * *	= Λατόμος.
* * * + * * *	= Μεγαλειότης.

Οἱ στυροὶ καθέτως=Ζωγράφος.

Μετοφραζομένων τῶν ἑλληνικῶν γαλλικοῖ, σχηματίζεται τὸ Τ αὐτό.

Δήλωσις: Αἱ λύσεις—ὁσωνδήποτε ζητημάτων τοῦ αὐτοῦ φυλλαδίου,—συνοδεύονται ἀπαραιτήτως ὑπὸ ἑνὸς μόνου ***δεκαλέπτου*** καθαροῦ γραμματοσήμου.

Λύσεις τοῦ 40οῦ φύλλου

α.) Σωκράτης, Πιττακός, Θαλῆς, Σόλων, Βίας.—β.) ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ (Αἰδέσκαλος, Ἀθῆναι, ΠΛΑΚα, ΣΙΣυφος).—γ.) Mieux vaut tard que jamais.

ΔΗΛΩΣΙΣ

"Οχι μόνον,—

ὡς ἀπὸ τὰς δηλώσεις, ποὺ ἐδημοσιεύθησαν εἰς τὰ δύο προηγούμενα φύλλα, γνωρίζετε ὅλοι,—τὸ φύλλον τῆς Διαπλάσεως χιμᾶται τώρα λεπτὰ 15 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν, καὶ ἔκδοσις ἰδιαιτέρα διὰ τοὺς συνδρομητὰς δὲν γίνεται πλέον, ἐπειδὴ, πρὸς τὸ παρόν, δὲν ὑπάρχει ἄλλο χαρτὶ ἀπὸ αὐτό,

Ἀλλὰ καί,

πρὸς ἀποφυγὴν πάσης παρεξηγήσεως πρέπει νὰ μάθετε σήμερον, ὅτι καὶ τὰ προηγούμενα φύλλα τῶν ἀγοραστῶν τιμῶνται ἐπίσης λεπτὰ 15 διὰ τὸ Ἐσωτερικὸν καὶ λεπτὰ 20 διὰ τὸ Ἐξωτερικόν.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 38, ὁδὸς Εὐριπίδου τὴν 12ην Σεπτεμβρίου 1917.

ΕΝΑ εὗγε στὰ καλά μου παιδιά. Οὔτε ἕνας ἀγοραστὴς δὲν ἄφισε τὴν «Διάπλασιν» ἀν καὶ ἔγινε τώρα δεκαπεντάλεπτη! Τουλάχιστον ἐδῶ στὰς Ἀθήνας ἡ πώλησις δὲν ἔπεσε καθόλου. Ὅσα ἀντίτυπα ἐπωλήθησαν ἀπὸ τὸ 40όν, τόσα ἀκριβῶς ἐπωλήθησαν καὶ ἀπὸ τὸ 41ον. Τὸ ἴδιον ἐλπίζει νὰ συμβῇ καὶ εἰς τὰς Ἐπαρχίας, καὶ εἰς τὸ Ἐξωτερικόν. Ἕνα παιδὶ ἦλθε προχθὲς εἰς τὸ Γραφεῖόν μου νὰ ἀγοράσῃ τὸ φύλλον. Καὶ ἄταν ὁ ὑπάλληλος τοῦ εἶπεν, ὅτι τώρα ἔχει δεκαπέντε λεπτά, ὁ μικρὸς ἀπεκρίθη: «Καὶ σαρανταπέντε νὰ ἔχῃ τὴ Διάπλασι θὰ τὴν παίρνουμε!»

Ἡ *Ἰδεώδης Ἑλλάς* ἐνῶ ἀναφέρεται εἰς τὴν κρίσιν τοῦ Ποιητικοῦ Διαγωνισμοῦ διὰ τὸ ὡραῖόν της ποίημα «Τὰ Πεταχελίδια κ' ἡ Κόρη», παρελήφθη κατὰ λάθος εἰς τὸν Πίνακα τῶν Βραβείων... Εἶνε εἰς τὸν Α' Ἔπαινον, τὸν ξεχωριστόν, καὶ παίρνει [25Ε].

Χαίρω πολὺ γιὰ ὅσα μοῦ γράφεις, *Πλανήτης.* Κ' ἐγὼ δὲν ἐλησμόνησα τὸν παλαιόν μου συδρομητὴν καὶ φίλον *Λευκοκύμαντον Αἰγιαλόν.* Καὶ εἶμαι πολὺ εὐτυχὴς ν' ἀκούω ὅτι μ' ἐνθυμεῖται ἀκόμη καὶ μ' εὐγνωμονεῖ, ἐπειδὴ «σὲ μένα χρωστᾷ τὸ μεγαλείτερο μέρος τῆς ἐγκυκλοπαιδικῆς του μορφώσεως». Ὅλα ἐλήφθησαν.

Κ' ἐγὼ ἐσκέφθηκα ἕνα τέτοιο Διαγωνισμό, *Νικητὰ τῆς Αὔριον* ὄχι ὅμως κριτικῆς, ἀλλ' ἀναλύσεως, ἐξηγήσεως. Νὰ δώσω ἄξαφνα ἕνα ποίημα μεγάλου ποιητοῦ (κ' εἶχα σκεφθῆ πρῶτα πρῶτα μίαν Ὠδὴν τοῦ Κάλβου) καὶ νὰ ζητήσω ἀπὸ τοὺς φίλους μου νὰ μοῦ τὸ ἀναλύσουν, νὰ μοῦ τὸ ἐξηγήσουν, νὰ τὸ σχολιάσουν. Ἄφισε νὰ ἰδοῦμε, τοῦ χρόνου... Ὅσο διὰ τὴν *Σελίδα Συνεργασίας,* δὲν πιστεύω νὰ δημοσιευθῇ ἄλλη ὡς τὸ τέλος τοῦ ἔτους μας, γιατὶ ἤδη τὰ φυλλάδια θὰ εἶνε πιασμένα ἀπὸ Προκηρύξεις καὶ Ἀποτελέσματα. Πάλι, μπορεῖ νὰ γίνῃ κάμμιὰ οἰκονομία.

Συμμερίζομαι ὅλη σου τὴ θλῖψι, *Ἑλληνική Καρδιά,* γιὰ τὸν θάνατο τοῦ λαρευτοῦ σου πατέρα καὶ παρακαλῶ τὸν Θεὸν νὰ σὲ παρηγορήσῃ τρηγορα· αὐτὸ τὸ μεγάλο δυστύχημα. Θέρος παιδί μου, καὶ ὑπομονή. Γιὰ τὸ ἄλλο ποὺ μοῦ γράφεις, ναί. Θὰ γίνῃ κάθε συγκατάβασις.

Δὲν εἶνε τίποτε σπουδαῖο, *Κοσμοπράτορ.* Καὶ τὰ μικρότερα παιδιὰ ξέρουν τὸ γαλλικὸν ἀλφάβητον: *α, μπέ, σέ, ντὲ* κτλ. Ὅσο διὰ τοὺς μουσικοὺς φθόγγους, οἱ μὲν τῆς Εὐρωπαϊκῆς Μουσικῆς εἶνε: *ντό, ρέ, μί, φά, σόλ, λά, σί.* Οἱ δὲ τῆς Βυζαντινῆς, *πά, βού, γά, δί, κέ, ζώ, νί.* Γιὰ νὰ λύῃ λοιπὸν κανεὶς τὰς Ἀσκήσεις, ὅταν ζητῆται ἕνα γαλλικὸ γράμμα ἢ ἕνα μουσικὸς φθόγγος, δὲν χρειάζεται νὰ εἶνε οὔτε Γάλλος, οὔτε μουσικός.

Ὑπερασπιστὰ τῆς Σπάρτης, δὲν ἀναλαμβάνω τὸ δέσιμο τοῦ τόμου· αὐτὴ εἶνε δουλειὰ τοῦ βιβλιοδέτη. Θὲ μοῦ παραγγείλῃς νὰ σοῦ στείλω τὸ κάλυμμα ποὺ στοιχίζει δρ. 2, καὶ 's ὁποιουδ βιβλιοδέτην θέλῃς, τὸ δίδεις μαζὶ μὲ τὰ φύλλα σου καὶ σοῦ τὰ δένει.

Συμφωνῶ, *Κύπνε,* ὅτι οἱ ἐπιστημονικοὶ ὅροι δὲν πρέπει νὰ ἀλλαχθοῦν, καὶ μάλιστα ὅσοι ταιριάζουν μὲ τὴ δημοτική, ὅσοι παίενουν εὔκολα τὸν τύπο τῆς: (ὁ *ὀφθαλμὰτρος,* τοῦ ὀφθαλμάτρου, γιὰ νὰ μεταχειρισθῶ τὸ παράδειγμα ποὺ σᾶς ἔφερε καὶ ὁ κ. Φαίδων). Ὅσον δὲ τὸ «Σπήλαιον τοῦ Κυνός», εἶνε ζήτημα. Ὁ ὅρος δὲν εἶνε τόσον παλὶ γνωστὸς καὶ τόσον πιὰ καθιερωμένος, ὥστε νὰ μὴ μπορῇ κανεὶς νὰ τὸ πῇ καὶ στὴ δημοτική. «Σπηλιὰ τοῦ Σκύλλου» ἢ κάτι τέτοιο. Ὅμως, δὲν θὰ ἦρθε καὶ λάθος, ἂν ὁ μεταφραστὴς ἔγραφε: «Ὑπάρχει μιὰ σπηλιὰ ποὺ λέγεται *Σπήλαιον τοῦ Κυνός*».

Ἔτσι εἶνε, *Λελέ.* Καὶ σένα καὶ τὸ Γιάγκο σᾶς ἀγαπῶ τὸ ἴδιο, ὅπως μ' ἀγαπᾶτε καὶ σεῖς. Ὥστε οὔτε οὐ πρέπει νὰ ζηλεύῃς, ὅταν τοῦ ἀπαντῶ ἐκτενέστερα, οὔτε ἐκεῖνος.

Ἀπὸ τὸ πρῶτο γράμμα, τὸ ὡραιότατο, ποὺ μοῦ στέλνει ἡ καινούργια μου φίλη *Σαπουνοφουσκα,* ἀντιγράφω αὐτὰ τὰ λίγα ὡς δεῖγμα: «Ἂν κάποτε πάλι ὁ ἐνθουσιασμός μου θὰ ξεχειλάῃ σὲ ἀρλοῦμπες, ἠλίθιες, ἐσὺ θὰ παραβλέπῃς, σὰν τὴν καλή, μανούλα, τὰ παιδιαρίσια παραμιλητὰ τοῦ κατινούργιου σου παιδιοῦ. Κ' ἐγὼ θὰ σοῦ τὸ ἀντιποδίνω μὲ τόση, τόση ἀγάπη, καί, σὰν θὰ προτιμᾶσ καμμιὰ «μου φτιενάδα χωριστή, γιὰ νὰ τὴν κάνω εὐτυχισμένη, θὰ τῆς ἐκμυστηρεύουμαι κάτι... καὶ ὕστερα θὰ σοῦ στέλνω τὸ ὄνομα γιὰ ἐγγραφή.»

Τὸ ἴδιο εἶνε, *Δικέφαλε Ἀετέ,* Δηλαδή, ὁ συνδρομητὴς ποὺ μοῦ ἔγραψες ἀπὸ τώρα διὰ τὸ ἑπόμενον ἔτος, μπορεῖ νὰ λογαριασθῇ στὸ ἐφετεινό σου Ξεσπάθωμα, ἢ νὰ περάσῃ στὸ Ξεσπάθωμα σου τοῦ 1918. Ὅπως θέλεις ἐσύ.

Ὡραίας ἐπιστολὰς μοῦ ἔστειλαν αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα καὶ οἱ ἑξῆς: *Γυθειωτοπούλα, Γλυκεῖα Ἄβρα, Τιάρκος, Χρυσῆ Ἀκτίς, Ἑλληνικὴ Αἴγλη, Ἱερὸς Ἀγών, Μικρὸς Ἀθηναῖος, Γενναία Μελισσουργώτισσα, Γυθειωτάκι, Χρυσῆ Καρδιά, Μανιατοπούλα, Ῥέζενταῖ, Ἰωάν. Ἀ. Πολεχρον., Μαυκηφία καὶ Κόρη τοῦ Ταϋγέτου.*—Ἐξετέλεσα τὰς παραγγελίας καὶ τοὺς εὐχαριστῶ ὅλους γιὰ τὰ καλά των λόγια.

ΔΙΑ ΤΗΝ Σ. Σ. Σ.

Αὐτὴν τὴν ἑβδομάδα ἔλαβε τὰ ἑξῆς: «Ἀφρός, πανί».—«Ὁ σοφὸς καὶ τὰ ψάρια».—«Ἀνέκδοτον, ἀπὸ τὰ φαιδρά». — «Ἕνας βασιλεὺς πατήρ».—«Ἠχράδοσις».—«Τὸ πρῶτο βλέμμα τοῦ Χειμῶνα»!—«Τὰ μαλλιά μου».—«Τὸ ξένο καπέλλο».—«Ποία ὑπῆρξεν ἡ εὐτυχεστέρα στιγμὴ τοῦ βίου μου».—«Ἱστορικὸ γιὰ τὴ μουσικὴ κλίμακα».—«Καφασί».—«Τἀξεῖδι μὲ τὴν πολυθρόνα».—Παιδικὰ Πνεύματα καὶ διάφορα διὰ τοὺς Θεοὺς. Διαγωνισμούς.

ΕΓΚΡΙΣΕΙΣ ΨΕΥΔΩΝΥΜΩΝ

(Οὐδὲν ψευδώνυμον ἐγκρίνεται ἢ ἀνανεοῦται, ἂν δὲν συνοδεύεται ὑπὸ τοῦ δικαιώματος δρ. 1. Τὰ ἐγκρινόμενα ἢ ἀνανεούμενα ἰσχύουν μέχρι τῆς 30 Νοεμβρίου 1917. Ὅσα συνοδεύονται ἀπὸ Α ἀνήκουν εἰς ἄγορα, καὶ ὅσα ἀπὸ Κ. εἰς κορίτσια.

Νέα ψευδώνυμα: *Μαγνήτικο Λουλουδάκι* ἀ. (ΙΣ). *Φέρελμις Γαλανόλευκη,* ἀ. (ἔτυ). *Φιλόμουσο Διαβολάκι* κ. *Πιερέττα,* κ. (ΜΟ). *Τριλλόπαιδα τῶν Πατρῶν,* ἀ. (ΧΚ). *Φαφουλα τῶν Δαάων,* κ. (ΞΚ). *Ἰδεώδης Μαθήτρια,* κ. (ΙΒ). *Κόκκινο Γάντι,* ἀ. (ΝΠ)

Ἀνανεώσεις ψευδωνύμων: *Πηλεύς,* ἀ. *Κυπριακὴ Εὐκλεια,* κ. *Ὄνειρα τῆς Κύπρου,* ἀ.

ΜΙΚΡΑ ΜΥΣΤΙΚΑ

***Μικρὰ Μυστικὰ ἐπιθυμοῦν γνωσθοῦ

—τὸ *Μαγνήτικο Λουλουδάκι* (0) μὲ *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Γεομανόπαιδα*, *Κόκκον*.—ὁ *Ἱερὸς Ἀγὼν* (0) μὲ *Ὅλα τὰ ψευδώνυμα τῆς Χαλκίδος*.—ὁ *Πολικὸς Ἀστὴρ* (0) μὲ *Ἀθηγανίδα*.—ἡ *Μανιατοπούλα* (0) μὲ *Δοξασμένας Ἀθήνας*, *Μικρὸν Ἀθηναῖον*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Μανόν*, *Νίκην*.—ἡ *Μικρουλα Βολίστρια* (0) μὲ *Ξανθὴν Μελαχροινούλαν*, *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Μυγκέ*, *Ἀκτήν*, *Μυοσωτίδα*.—Τὸ *Χάνι τῆς Γραβιᾶς* (0) μὲ *Ἐλευθερία ἢ Θάνατος*, *Ἥρωα τῆς Γραβιᾶς*, *Ἥρωα τοῦ Σουλλίου*.—ὁ *Μικρὸς Ἀθηναῖος* (0) μὲ *Τρελλὴν Ἀγάπην*, *Ξανθὴν Γεομανοπούλαν*, *Τυρολέζον*, *Κουκλίτσαν*.—ἡ *Μυγκὲ* (0) μὲ *Τραγοῦδι τῆς Δευτεριᾶς*, *Πατρίδα τῶν Ἡρώων*, *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Ἰδιότροπην*, *Κλέφτικο Βόλι*, *Νικητὴν τῆς Αὔριον*, *Γκραζιέλλαν*—ὁ *Φασαρίας* (!) μὲ *Γεομανόπαιδα*, *Γενναίαν Μελισσουργιώτισσαν*, *Μυγκέ*,—τὸ *Φιλόμουσο Διαβολάκι* (0) μὲ *Μυγκέ*, *Τρισεύγενην*, *Ὕμνον τῆς Ἐλευθερίας*, *Διαβόλου Κέρατο*—ὁ. *Ἐθνοφύλαξ* (0) μὲ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες*, *Γυθειωτάκι*, *Νεύτωνα*, *Τρισεύγενην*, *Ἑλληνικὴν Ἀΐγλην*, *Κυνηγέτιδα Ἄρτεμιν*, *Ναυτόπαιδα*, *Νίκην*.

Ἡ Διάπλασις ἀσπάζεται τοὺς φίλους της: *Θαλασσοπούλι* (πολὺ μοῦ ἄρεσε τὸ σκίτσο σου· βραδύτερον ἔστειλα') *Ἑλληνικὸν Αἷμα* (εὐχαριστῶ διὰ τὸ ξεσκάλωμα') *Ἥρωα τῆς Θράκης* (τακτικὰ στέλλονται τὰ φύλλα') *Κομικὸν Ἀριστοφάνην* (διεβιβάσθη') *Μεσοπιτιακὴν Ἀκτήν* (ἂν δὲν συμπληρωθῇ Ἀθρόον ἐντὸς τῆς πρώτης τριετίας, χάνεται μόνον τὸ πρῶτον ἔτος· ὥστε ἀπὸ τὸ δεύτερον καὶ ὄχι ἀπὸ τὸ τέταρτον ἀρχίζει νέα τριετία· τὰ ψευδώνυμον ποὺ ζητεῖς εἶνε ἐλεύθερον') *Χαμόγελο τοῦ Πόνου* (θὰ τὰ ποῦμε εἰς τὸ προσεχές') *Χρυσαυγὴν* (θὰ συμπεριληφθῇ') *Αὐτοκράτειραν τοῦ Βυζαντίου* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ὅλων τῶν συνδρομητῶν τὰ φύλλα παραδίδονται μαζί') *Πρόσφυγα* (τὰ ἔλαβα καὶ τὰ διεβίβασα') *Ἀθάνατο Ναυτάκι* (ἔχει καλῶς· ἐνεκρίθησαν') *Νεαρὸν Ἐφοπλιστὴν* (ἡ λέξις μπορεῖ νὰ εἶνε καὶ ἴση, καὶ μικροτέρα, καὶ μεγαλητέρα· διὰ τὸ ἄλλο, δὲν θυμοῦμαι') *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου* (ναί, κοντεύουν') *Παγκόσμιο Ὄνειρο* (μπορεῖ νὰ κάμω κ' ἐγὼ καμμιὰ τέτοια σύνταση') *Κλεῖστε Ἀθ. Σ.* (ἡ λύσις δεκτή· δὲν ἀμφιβάλλω καὶ περιμένω') *Λύραν τοῦ Ὀρφέως* (φυσικά, δέκα χρόνων παιδὶ δὲν μπορεῖ νὰ κάμῃ πολλά· σιγὰ-σιγὰ ὅμως μαθαίνει καὶ σύνεθίζει') *Ἰωάννην Ἀχ. Ρηγ.* (ὅ,τι βρῇς μόνος σου') *Κλέφτικο Βόλι* (18—24 ἐλήφθησαν· θὰ πῶ στὸ προσεχὲς αὐτὰ ποῦ μοῦ χρίφεις') *Ἀθηγανίδα* (νὰ τὰ ἐκατοστήσῃς!) *Παιχνιδὶ Διαβολάκι* (δὲν ἔχω Καταστατικά, οὔτε ὁδηγίας· κάμετε τὸν Σύλλογόν σας ὅπως ξέρετε σεῖς') *Κυανόλευκον Λάβαρον* (ὁ ἀριθμός σου εἶνε 2205· εὐχαριστῶ διὰ τὴν ἴδρυσιν τοῦ Συλλόγου, «Ἑλληνικὸς Δεσμός» κ' εὐχομαι πᾶσαν εὐδοκίμησιν') *Τυρολέζον* (ὄχι, διότι οἱ ἀφορασταὶ δὲν ἔχουν ψευδώνυμον') *Φαιδρὸν* (ἔχει· ἀρκετά· ἄλλα ποῦ εἶπε;!) *Σπυρ. Δημ. Κουτσ.* (κ' ἐρωτᾷς πράγμα ποὺ δὲν ξέρω· μήπως ἔκαμα ποτὲ δράμα διὰ Κινηματογράφο;) *Λεων. Μοντζ.* (δὲν γνωρίζω τοὺς κανονισμοὺς· σοῦ εὔχομαι νὰ ἐπιτύχῃς') *Κωνστ. Δ. Ἐλευθ.* (μὲ τὴν βοήθειαν τοῦ Θεοῦ καὶ μὲ τὴν ἀγάπην τῶν φίλων μου!) *Ἀπόστολον Ἀβδ.* (ἔχει καλῶς, περιμένω') *Ἡρωΐδα Ἑλληνοπούλαν* (γράφε μου λοιπὸν τακτικά, ὄχι ὅμως... μὲ μολύβι') *Ἑλληνικὸ Χῶμα*, *Ἔφηβον Ἑρμῆν*, *Μαγνητικὴν Θέαν*, *Ἀθῶνα*, κτλ. κτλ.

Νικηφόρον Ξίρος, *Ἀλέξ. Τσάκον*, *Πλούσιον Φυκαρᾶν*, *Ἀθηνᾶν καὶ Ἄννην Καλαπ.*, *Ἀριστοτέλην Σακελλ.* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ.)

Βαρβαρομάτζον Ἑλλάδα, *Οὐράνιον Θόλον* (ἔλαβα, εὐχαριστῶ· ἔστειλα.)

Κωνστ. Δ. Ἐλευθ., *Ἄνθος τοῦ Ἀγροῦ*, *Ἥρωα τῆ. Θράκης*, *Τρισεύγενην*, *Γεομανόπαιδα*, *Νεαρὸν Ἱππότην* (ἔστειλα')

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

Συνέχεια τοῦ 167ου Διαγωνισμοῦ Λύσεων Αὐγούστου—Νοεμβρίου

Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι τῆς 10ης Δεκεμβρίου

532. *Λεξίγριφος*

Ἐν ζῷον μ' ἐπιφώνημα
Ἑνώνει τεχνικὰ
Καὶ Κράτος, μέγα, ἐμπόλεμο,
Μᾶς κάνει, μιὰ χαρά.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Εὐγενοῦς Ἰαπάτου

533. *Συλλαβόγριφος*

Ἀνωνυμία τὸ πρῶτόν μου
Ἐκ τῶν προσωπικῶν·
Ἀρνητικὸν τὸ δεύτερον
Ἐκ τῶν πολὺ κοινῶν.
Κ' εἰς τὸ Αἰγαῖον τ' ὅλον μου
Νησὶ ἐκ τῶν μικρῶν.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Παναχαΐδος

534. *Ἀναγραμματισμὸς*

Τῆς Γερμανίας πόλιν
Ἂν ἀναγραμματίσῃς,
Εὐθὺς θὰ σχηματίσῃς
Μίαν θεὶν ἀρχαίαν
Κ' ἠθοποιὸν μας νέον.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Κουκλίτσας

535. *Δικτυωτόν*

* * * * * * *=Αὐτοκράτειρα τοῦ Βυζαντίου.
* * * *
* * * * * * *=Ἀριθμητικὸν ἐπίθετον θηλ.
* * * *
* * * * * * *=Πτηνὸν κατοικίδιον.
* * * *
* * * * * * *=Ἱερὸν σύμβολον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Ἐστάλη ὑπὸ Ἐλευθ. Κ. Βατιμπέλλα

536. *Ἐπιγραφή*

Ρ Ε Σ Η
Δ Κ Τ Λ
Ο Ο Ο Π
Σ Τ Ν Α

Ζητεῖται ἡ ἀνάγνωσις τῆς Ἐπιγραφῆς ταύτης.

Ἐστάλη ὑπὸ τῆς Πατρίδος

537—541. *Μαγικὸν Γράμμα*

Τῇ ἀνταλλαγῇ ἑνὸς γράμματος ἑκάστης τῶν κάτωθι λέξεων δι' ἑνὸς ἄλλου, πάντοτε τοῦ αὐτοῦ, νὰ σχηματισθοῦν, ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, ἄλλαι τόσαι λέξεις:

Πάρος, *Σάμος*, *Σύρος*, *Μάϊος*, *Ἄξιός*.

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι

542. *Ἀκροστιχὶς ἐξ Ἀντιθέτων*

Νὰ εὑρεθοῦν ἀντίθετα τῶν κάτωθι λέξεων τοιαῦτα, ὥστε ταχυτικὰ των νὰ πατεῖ τοῦν ποταμὸν τῆς Εὐρώπης:

Βραδύς, *φθινόπωρον*, *ὄχι*, *ἀπελπισία*, *ἀφροσύνη*, *Χριστιανός*, *Ἀθῆναι*.

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἀπογόνου τοῦ Καίσαρος

543. *Μικτόν*

νίφπς-κασο ξλν-ασεηρ

Ἐστάλη ἀπὸ τὸ Ἐγγλεζάκι

544. *Γρίφος*

Ν
τὰς τὰ, Ν Ν
ὕδρ' φρο
τὰς τὰ, Ν Ν
τὰ Ν

Ἐστάλη ὑπὸ τοῦ Ἑλληνικοῦ Ἰδεώδους

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

—[ΙΖ'—141]—

Δόξα σοι ὁ Θεός! Μὲ τὴ μεταρρύθμιση ποὺ ἔγινε στὸ *Δημοψήφισμα*, ἀπαλλαχτήκαμε ἀπὸ τοὺς *Συνδυασμούς*, ποὺ καταστρέφαν τὸ σκοπό του. Παιδιά! Ψηφίζετε μονάχα ὄμορφα ψευδώνυμα, κι' ὄχι τὰ συνηθισμένα κομμάτικα.

ΠΑΓΚΟΣΜΙΟ ΟΝΕΙΡΟ

(Σημ. τ. Διαπλ.—Κομμάτικα ψευδώνυμα, φέτος δὲν θὰ ἔχουν εἰς τὰς ἐγκρίσεις. Καὶ τὰ πέντε ἢ ἕξη ποὺ φάνηκαν στὴν ἀρχή, ὡς ἐθνικά τάχα, κατηγρήθησαν, ὅταν, μετὰ τὴν ἀλλαγὴ τοῦ καθεστῶτος, ἔγιναν κομμάτικά).

—[ΙΖ'—142]—

Μαρία Μαύρου, εἶσαι συνδρομήτρια;
Μία συμμαθήτριά σου τοῦ σχολείου.

Ἔδρε ποία;

—[ΙΖ'—143]—

ΥΜΝΟΣ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

Ὑποψήφιος Δημοψηφίσματος 1917

—[ΙΖ'—144]—

Κάθοδος τοῦ *Ἱεροῦ Ἀγῶνος* εἰς τὸν προκηρυχθέντα διαγωνισμὸν τῶν ψευδωνύμων. Αἰτοῦνται συνεργάται.

Ἱερὸς Ἀγὼν

—[ΙΖ'—145]—

Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου, δέχεσαι ἀλληλογραφίαν;

Πρόσφυξ

—[ΙΖ' 146]—

Ἀθηγανίς, σὲ κυτάλαβα. ***Τρελλὴ Ψυχή***, γράφτηκες στὴν Ἀπαγγελία;

Χαμόγελο τοῦ Πόνου

—[ΙΖ'—147]—

Προτείνω ἀλληλογραφίαν μὲ πάντα ἐκ Τουρκίας συνδρομήτριν.—Μ. Μυστικὰ ἔστειλα ὀκταεσυλλαβικὰ· Ἀργοπορία αἰτία τελείδιον. - ***Πρόσφυξ***

—[ΙΖ'—148]—

ΣΥΛΛΟΓΟΣ "ΕΛΕΥΘΕΡΙΑ,,

Ζητοῦτοῦνται ἀντιπρόσωποι, Διορίζονται Χαλκίδος Καλλιάθ. Μουστάκας καὶ Καλαμῶν τὸ *Θαλασσοπούλι τοῦ Στόλου*. Προσεχῶς δημοσιευθήσονται αἱ ἀρχαιρεσίαι τοῦ ἐν Ἀθήναις Πτερρτήματος τοῦ Συλλόγου μας. Παρακαλοῦμεν τὸ *Ἑλληνικὸν Ἰδεῶδες* καὶ τοὺς συνδρομητὰς νὰ μᾶς γνωρίσωσι τὰς διευθύνσεις των. Διεύθυνσις: Δημ. Μπερδέσην, Περικλέους 44, Πειραιᾶ.

Συνδρομηταί, ψηφίσατε πάντες τὸν

ΣΠΙΝΘΗΡΑ ΤΗΣ ΕΛΕΥΘΕΡΙΑΣ

(Δημήτριον Μπερδέσην)

ὑποστηριζόμ. ὑπὸ τοῦ Συλ. «Ἐλευθερία».

ΟΙ ΛΥΤΑΙ

ΤΩΝ ΕΒΔΟΜΑΔΙΑΙΩΝ ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΩΝ

ὅσων αἱ λύσεις ἀδιακρίτως φυλλαδίου ἐλήφθησαν ἀπὸ 6-12 Σεπτεμβρίου

ΑΘΗΝΩΝ: Σ. Δεῖμέζης, Α. Πετρακόπουλος, Ἐμ. Α. Βαρβαρίγγος, Ὀλ. Λεβαιλαν, Π. Δ. Παπακωνσταντόπουλος, Ἀθάνατο Ναυτάκι, Δ. Σ. Κόκκινος, Ἀντζέλ. Γεώργεβιτς, Σ. Δεῖμέζης, Χ. Παντελόπουλος, Ἰω. Παπαδόπουλος, Δ. Μπαμπρόπουλος, Γεομανόπαις, Γ. Ε. Ὄλσσεν, Ξανθὴ Γεομανοπούλα, Κ. Ε. Ὄλσσεν, Σοφία Ράϊνερ, Π. Δ. Παπακωνσταντόπουλος, Αἰματερίνη Λελάκη, Ι. Μ. Ράπτης, Σπ. Ρουσέας, Μαρίνα Μ. Βαλέρη, Γαλανὴ Σταυροφόρα, Π. Π. Καρανίκας, Σασ. Τσάμης, Ν. Ι. Σιφάκης, Ν. Μ. Βαλέρης, Ἄνδρ. Πλατόπουλος.

ΠΡΑΚΛΕΙΟΥ: Ἐμ. Ν. Νιστεράκης.

ΚΕΡΚΥΡΑΣ: Μαγνητικὴ Θέα.

ΛΑΡΙΣΣΗΣ: Δ. Κ. Δαλακώτσος, Στ. Κ. Δελακώτσος, Ἀθηνᾶ Παπαχρονιάδου.

ΛΙΜΝΗΣ: Γ. Α. Ζανιάκος, Π. Δ. Ζανιάκος, Π. Κ. Μολέτσος, Εὐαγ. Εὐαγγελινός, Γιαν. Γ. Μήτσας, Εὐάγ. Ν. Βλαχούτσικος, Γ. Ν. Βλαχούτσικος.

ΛΟΥΤΡΑΚΙΟΥ: Ἀνοιξιάτικο Ἀεράκι.

ΠΑΤΡΩΝ: Ξωφτέρι τῆς Νίκης, Εὐγενία Χ. Βουλούμπη, Χαρίκλεια Γ. Μπούμπα, Ναυσικᾶ Γ. Μπεκατώρου, Γ. Γ. Μπεκατώρος, Ἥλεκτρα Θ. Παπαμικροπούλου, Ἀελές, Ντίνος Β. Ἀντωνόπουλος, Νίτσα Β. Ἀντωνοπούλου, Γιαν. Δ. Ἀλεξόπουλος, Μαρία Δ. Ἀλεξόπουλου, Κάϊσαρ Δ. Ἀλεξόπουλος, Ματωμένο Λουλούδι, Ἀναστ. Κ. Κανελλόπουλος (δίς).

ΠΕΙΡΑΙΩΣ: Γ. Σκριβάνος, Δ. Σαπεράπουλος, Ἀθανασία Ράλλη, Ἀγ. Κ. Κάλλας, Δ. Κ. Παπαδόπουλος, Θ. Δ. Σακελλαρόπουλος.

ΠΥΡΓΟΥ: Θ. Κ. Ξύδης, Ἀγγ. Θεοφιλόπουλος Π. Σ. Σταυρόπουλος, Στ. Ι. Σταυρόπουλος.

ΣΠΑΡΤΗΣ: Γ. Β. Τζαβιδόπουλος, Ἠλ. Β. Τζαβιδόπουλος.

ΣΥΡΟΥ: Μόσχα Δ. Δαπόντε, Α. Θεοδώρου, Μαρία Κοῆ, Θεοδόρα Γ. Μιχαήλ, Μαρίνα Π. Κατσιμαντῆ, Ν. Παναγιωτόπουλος, Δέσποινα Παναγιωτοπούλου, Π. Παναγιωτόπουλος.

ΤΡΙΠΟΛΕΩΣ: Ἀλ. Α. Κοτσοβούλης.

ΦΟΡΤΕΤΣΑΣ: Μαν. Ἐμ. Ἀβάτζος.

ΧΑΛΚΙΔΟΣ: Ἀθωνία Ε. Μαυρογιάννη.

ΤΑ ΒΡΑΒΕΙΑ

Ὅλων τῶν ἀνωτέρω τὰ ὀνόματα ἐτέθησαν εἰς τὴν Κληρωτίδα καὶ ἐκληρώθησαν οἱ ἑξῆς τρεῖς: ΔΗΜΟΣΘΕΝΗΣ Σ. ΚΟΚΚΙΝΟΣ ἐν Ἀθήναις, ΠΑΝΟΣ Κ. ΜΟΛΕΤΣΟΣ ἐν Λίμνῃ καὶ ΑΝΤΩΝΙΟΣ ΘΕΟΔΩΡΟΥ ἐν Σύρῳ· οἱ δαρὸ νεγράφησαν διὰ τρεῖς μῆνας ἀπὸ τῆς Ὀκτωβρίου

Τύποις ΑΔΕΛΦΩΝ ΜΠΑΛΑΚΟΥΔΑΚΗ—Εὐριπίδου 3.—Ἀθῆναι.—Ἀριθ. Τηλεφ. 11.99